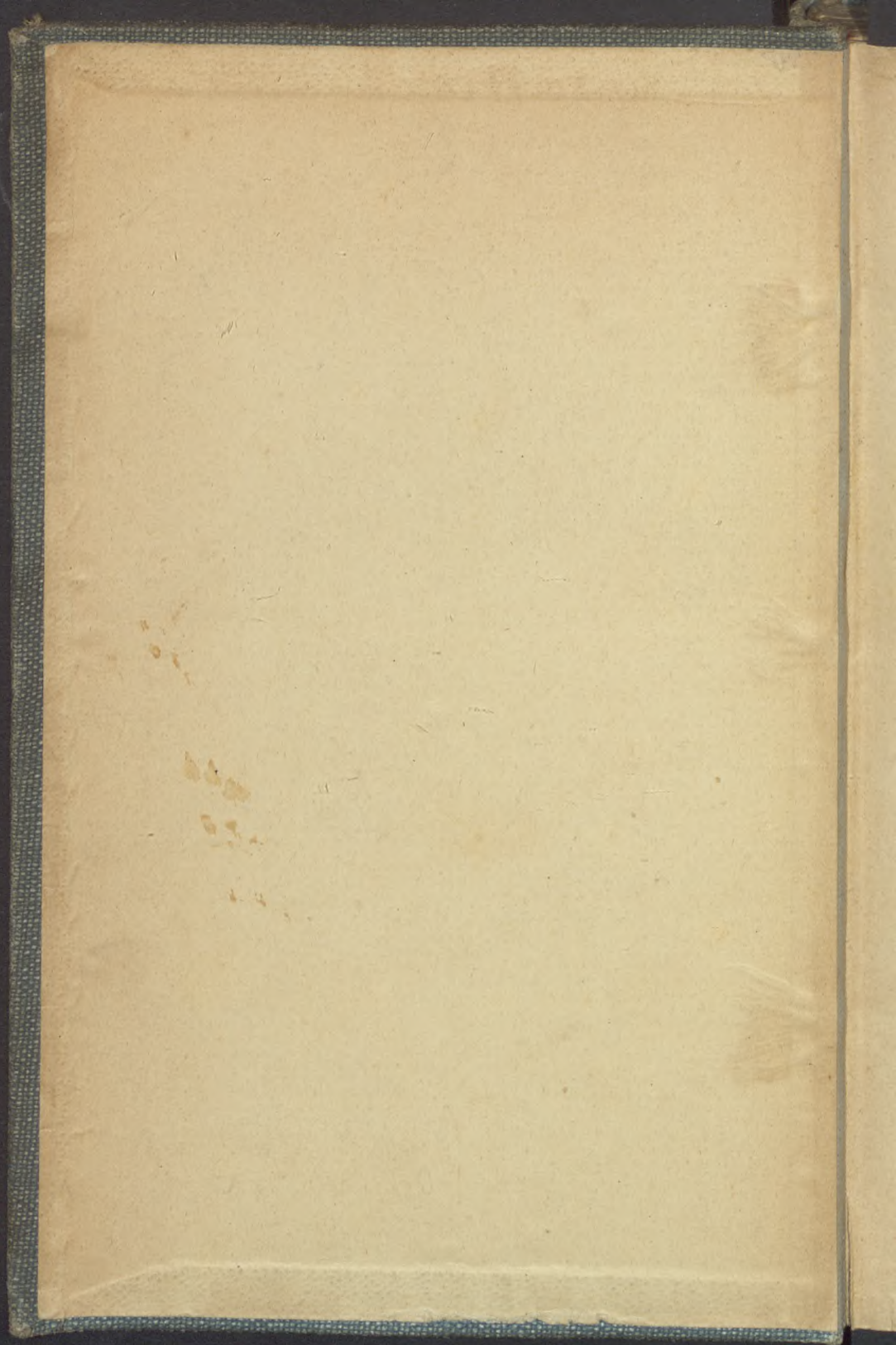
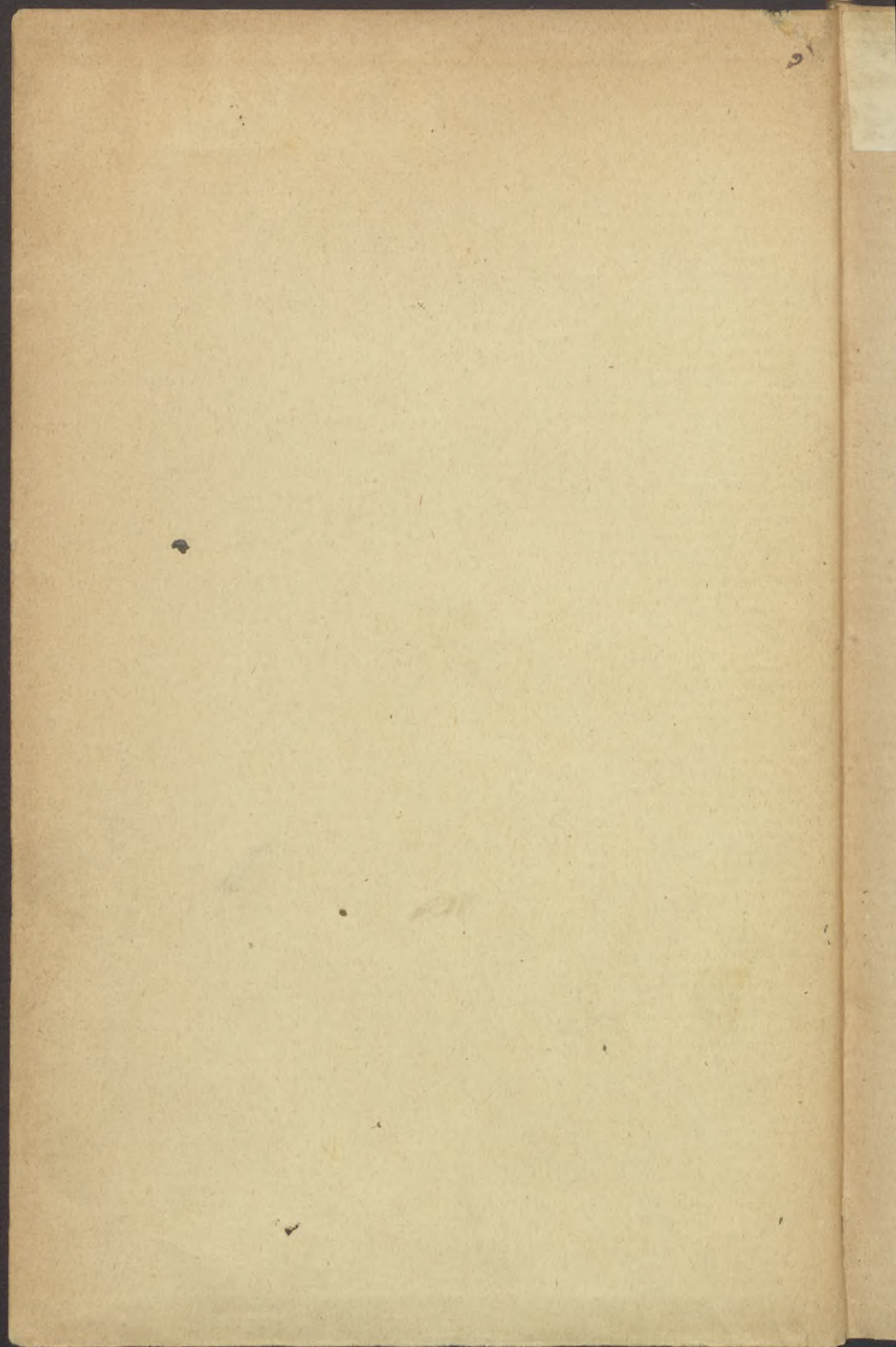

824.513

087k

9669

NADÁNYI ZOLTÁN

ILONKA

Macula non est in Te.

Cant. 4. 7.

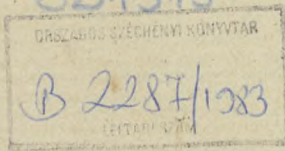
NAGYVÁRAD

A NAGYVÁRAD NYOMDA- ÉS UJSÁGVÁLLALAT KIADÁSA

1910

R
2

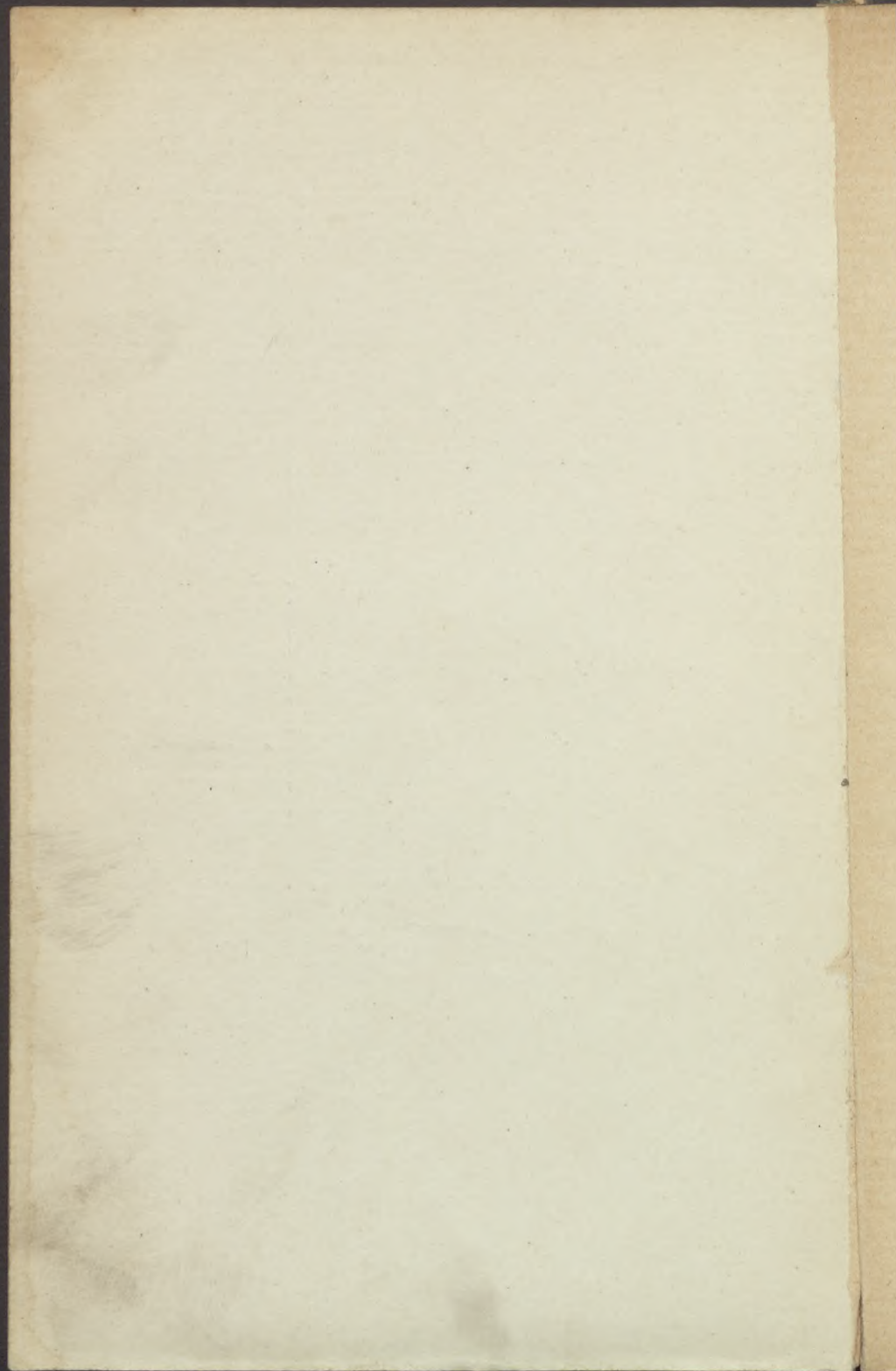
824513

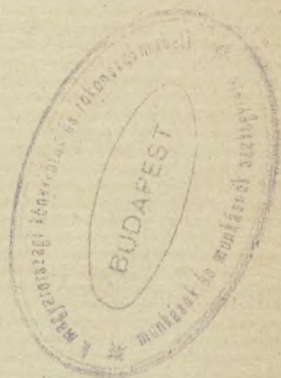
Nagyvárad nyomda- és újságvállalat.

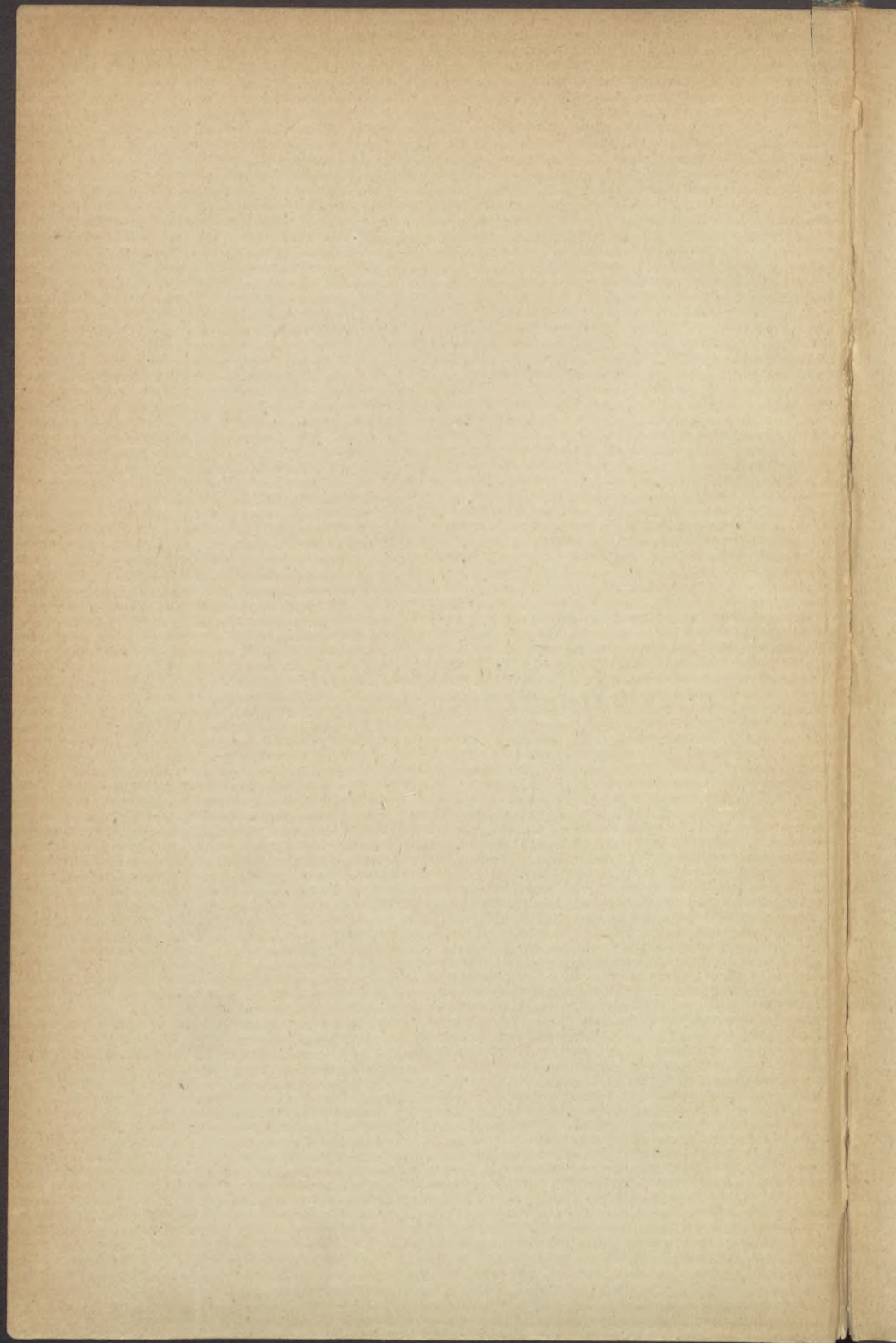

Nadányi Károly

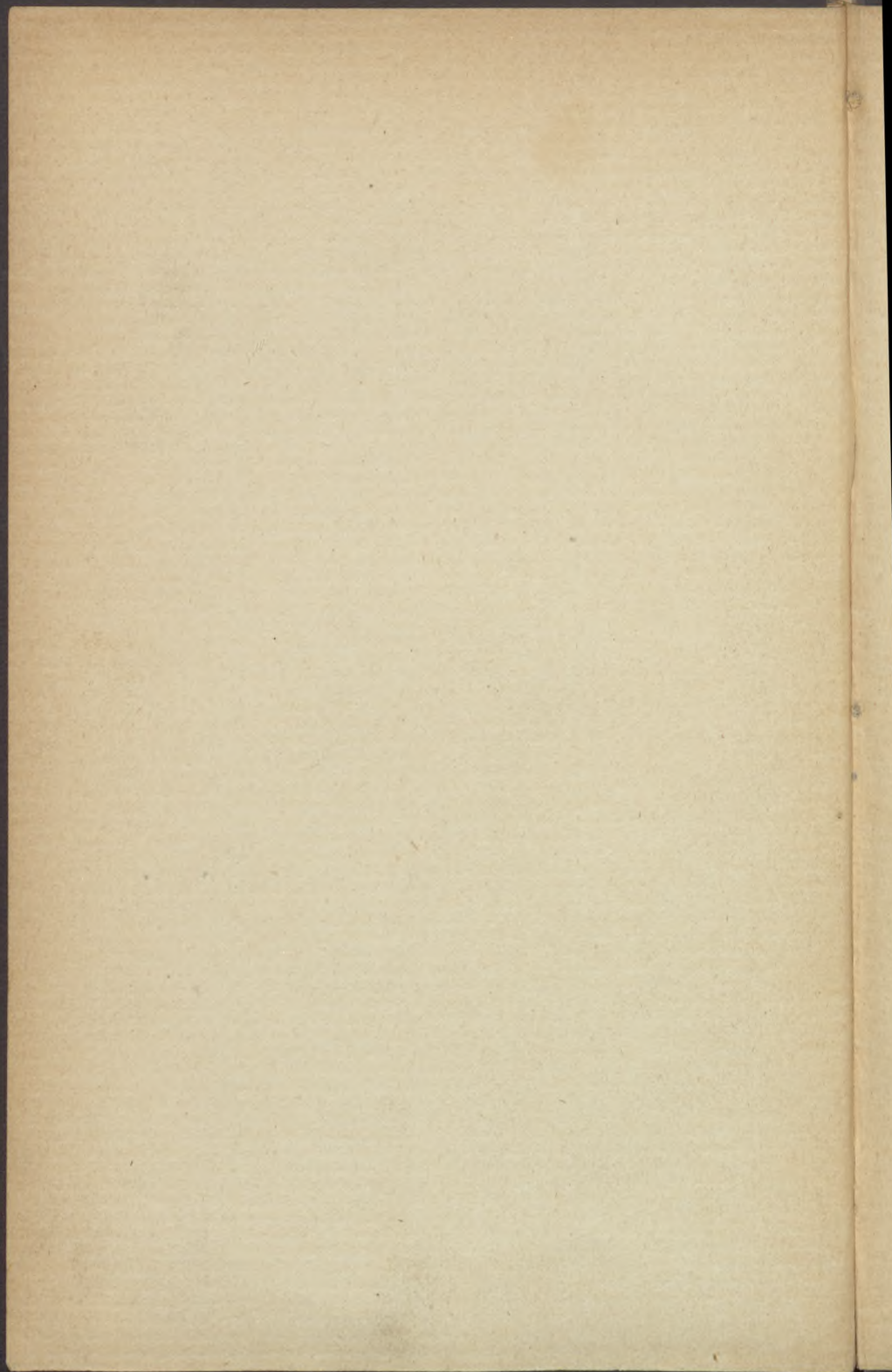

ÉDES ANYÁMNAK

ILONKA

D A L.

Ha akkor gondolok rád,
Amikor bús vagyok,
A bánat messzeröppen,
Az arcom felragyog.

Ha akkor jutsz eszembe,
Amikor vig vagyok,
Az arcom elsötétül,
A szívem felsajog.

A LEVÉL.

Hétfő. — Ez a nap elveszett :
Nem kaptam tőle levelet.

Kedd. — Ma sem irt. Mi van vele ?
Mért késhetik a levele ?

Szerda. — Nagyon jól megy sora,
Azért nem gondol rám soha.

Csütörtök. — Eh, csak hiteget,
Igazán sohse szeretett.

Péntek. — Csak játszik ő velem,
Álnok, hazug és szívtelen.

Szombat. — Most már elég, elég :
Ha ír, széttépem levelét !

Vasárnap. — Itt van a levél !
Egyetlenem, áldott legyél ! . . .

V A G Y.

Ó, ha egyszer
A kezecskéd',
A kezembe
Odatennéd . . .

Szép szeliden
Odatennéd . . .
Mindhalálíg
Ott felednéd ! . . .

NAPLEMENTE.

Egy fának dőlve, elmélázva néztük
A vérvörösen leszálló napot.
Oly szép volt, midőn süllyedő korongja
Mindig vörösebb színt kapott.

„Nézd a napot, nézd“ — mondtad elmerülve —
„Olyan mint egy narancs, ugye olyan?“
Én nem feleltem, csak néztem a napba,
Borongó arccal, komoran.

Eszembe jutott akkor hirtelen, hogy
Mennyivel boldogabb is vagy te, lám :
Gyermeklélekkel te narancsnak nézted,
S én vérző szívnek gondolám . . .

T A V O N.

Suhan a csónak
Tükrén a tónak ;
Te kormányzol s én evezek.
Ha félrerándul
A jó iránytul,
Gyöngéd nyomást ad kis kezed.

Suhan a csónak
Tükrén a tónak ;
Szállunk vigan, nyilegyenest. —
Nem téved félre,
Nem jut veszélybe
Élethajóm, csak te vezesd.

HOLDVILÁGOS ÉJSZAKÁKON...

Holdvilágos éjszakákon
Ablakomat ki-kitárom
És felnézek álmodozva
A sápadtan rezgő holdba.

Holdvilágos éjszakákon
Te is kint ülsz, szinte látom...
Nézel te is, álmodozva,
A sápadtan rezgő holdba.

Holdvilágos éjszakákon
Két tekintet búsan, fájón
Találkozik fent, a holdba'...
S ölelkeznek álmodozva...

A TE SZEMED.

Aki életében
Nem látta eddig még,
Mi az ártatlanság,
A jóság, szelidség ;
Nézzen a szemedbe,
Ragyogó szemedbe :
Mindahármat, együtt,
Megláthatja benne.

Fekete a szemed,
Feketébb a szénnél,
Feketébb, feketébb,
Mint a borus éjfé :
Mégis ott sugárzik
Szemeid tükrébe'
Angyali lelkednek
Minden fehérsége.

A legnagyobb bűnöst
Ha elébed vinnék,
Aki életében
Ölt és rabolt mindig,
S két szelid szemedbe
Egyszer belenézne :
Bűneit megbánva,
Tudom, hogy megtérne.

MÁJUS

Ott üldögéltünk a padon,
A fák alatt, hallgatagon.
A napernyőddel, elborongva,
Barázdát húztál a homokba.

Csak néztük, csöndes hallgatásba',
Mint mélyül egyre a barázda;
S ábrándokat szórtunk bele,
Álmokkal hintettük tele . . .

I L O N K A.

Lányos ártatlanság sugárzik szemedben,
Szép, szelid szemedben ;
Ha beléje nézek, csöndes áhitattal
Telik meg a lelkem.

Ártatlanságodért szeretlek-e téged,
Te édes, te áldott ?
Vagy érted szeretem, vagy érted imádom
Az ártatlanságot ? . . .

BÜNTETÉS.

Feltettem magamban
Már nem egyszer,
Hogy megváratlak a
Levelemmel ;
Büntetéskép', amért
Te is néha
Oly soká váratsz a
Magadéra.

Feltettem magamban —
De hiába !
Ment a levél mindig
Nemsokára.
Furcsa büntetés is
Járja ottan,
Ahol a büntető
Szenved jobban . . .

AZ ELSŐ.

Azt a kicsi fehér ruhát
Most is őrzöd féltve,
Amelyben az első bálba
Mentél most egy éve.

Azóta már nagy lány lettél,
Nem veheted hasznát,
De még most is híven őrzöd
S világért sem adnád.

Őrizd is meg. Legalább majd,
Ha tűnnek az évek,
Lesz az elmúlt gyermekkorból
Egy kedves emléked.

Őrizd, őrizd. Viselj gondot
Híven e ruhára.
— S adja Isten, hogy sohase
Borulj sírva rája . . .

FEHÉR PÁRNÁKON . . .

Fehér párnákon fehér álmot álmodsz . . .
Szunnyadsz. Szelid angyalkák őrznek.
Őrködve térdel szűzi nyoszolyádhoz
S vigyázza álmod' az angyalsereg.

A gondolatom odaszáll közéjük.
Ne félj, szelid angyalsereg, ne félj,
Kis angyalok, maradjatok nyugodtan :
Az is oly tiszta, mint ti s oly fehér . . .

IDILL.

Ott ültünk a
 Padon némán.
 Én rád néztem,
 Te meg énrám.

Lombjaikat
 Az akácfák
 Sejtelmesen
 Zúgva rázták.

Csengett, bongott
 A madárdal;
 Tele volt a
 Kert nótával.

Darázs dongott,
 Tücsök cirpelt.
 Fénybe' fürdött
 A kicsiny kert.

Ott ültünk a
 Padon némán.
 Én rád néztem,
 Te meg énrám.

MI KETTEN.

Éltünk mi már egyszer régen
A legendás középkorban;
Várkisasszony voltál akkor,
Én meg kóbor lantos voltam.

Fent laktál a büszke várban
Én meg csöndes éjszakákon
Az ablakod alá álltam
És pengettem a gitárom'.

Ott állottam bugyogósan,
Nagy, holdkerek köpönyeggel,
Fodros-bodros, bő gallérral,
Varjutollas nyuszt-süveggel.

Dalt vertem ki a gitáron,
Epedőset, mélabúsat.
Sírtak körül a virágok,
Kis kelyheik könnyben úsztak

És te, mint egy fehér szellem,
Megjelentél az erkélyen,
Előntve a holdsugártól,
Bűbájosan és fehéren.

Megjelentél, tornyos hajjal,
Szűk derékban, bő uszályal:
Csillogott az ezüst fésű,
Mely a hajad fogta által.

Lenéztél és mosolyogtál . . .
Majd elpirult szende orcád:
Kötélhágcsót vetettél le
S én felkúsztam rajta hozzád.

Ölelkeztünk, csókolóztunk,
Sugdolóztunk nagy titokba'.
S felbámultunk álmodozva
A merengő csillagokba.

Felnéztünk a csillagokba.
És amikor jött a reggel,
Odább álltam a gitárral
S a holdkerek köpönyeggel . . .

Rég volt. Nincs már tornyos hajad,
Ezüstfésűd . . . nincs gitárom . . .
Odalett a romantika,
Élünk szürkén e világon.

De hogyha a csillagokba
Nézünk olykor, csöndes éjen,
Úgy érezzük, néztünk már mi
Igy beléjük egyszer, régen . . .

ARCKÉP.

Egy piciny arcképet adtál nekem régen,
Édes szerelmünknek boldog idejében.
Hányszor elővettem akkor, nagy titokban,
S a mosolygó képre visszamosolyogtam . . .

Lepereg az óra, repülnek az évek . . .
Még most is oly óva őrzöm azt a képet.
Előveszem olykor, nézegetem csöndben
S a mosolygó képre ráperereg a könnyem . . .

AZ ÉN SZERELMEM.

Ha az Isten úgy szeretne engem,
Ahogy téged én szeretlek, szentem,
Legboldogabb én volnék a földön,
Nem epednék utánad örökkön.

Ha szétosztják ezt a nagy szerelmet
Száz szívnek, vagy akár százezernek,
Jutna úgyis, mindegyiknek annyi,
Hogy mindegyik meg tudjon szakadni!

IBOLYA.

Ő küldte. Az első virág volt
Kertjében e kis ibolya ;
Ezt csalogatta ki először
A tavaszi nap mosolya.

Előttek fekszik . . . még egész friss,
A hosszú út nem törte meg.
Beillatozza a szobámat,
A szívemet . . . a lelkemet . . .

RENDELTETÉS.

Azért van a rózsza,
Hogy illatot ontson,
Azért van a madár
Hogy zengjen a lombon.

Azért van a csillag,
Hogy világot hintsen,
Azért van az ér, hogy
Szomjazót üdítsen.

Azért van a falomb,
Hogy adjon hűs árnyat.
S én azért vagyok, hogy
Meghaljak utánad . . .

BÚCSU.

Igy akartam szólni: „Ég veled!
Légy hű hozzám . . . szeress . . . ne feledj.“
De ajkamon elhalt a beszéd,
Némán fogtam a kezét.

Ő se szólt, csak könny rezgett szemén.
S mégis, mégis úgy éreztem én,
Hogy elmondtam mindent neki ott . . .
S ő mindent megfogadott . . .

DAL.

Napos a tájék,
Napos, virágos,
A levegőben
Dal, illat szálldos.
Nevetve intnek
Virágok, lombok.
Oly szép az élet!
— Ma rám mosolygott.

Köd ül a tájon,
A napfény bágyadt.
Ugy megül mindent
Valami bánat.
Ah, olyan szürke,
Sivár az élet,
Oly unott minden . . .
— Ma rám se nézett.

A LEGSZEBB DALOM.

Legszebb dalomat akkor irtam én meg,
 Amikor először megláttalak
 S örök raboddá lett e szív, e lélek
 Egy röpké, tűnő pillanat alatt.

Egy dalt akartam hozzád írni nyomban,
 Egy dalt, amelyben minden benn legyen:
 A vágy, amelytől szívem félve dobban,
 Rajongás, hév, imádat, szerelem.

Töprengtem órákhosszat — de hiába.
 Sehogyse ment. Zavaros volt fejem.
 Oly nyugtalan voltam s oly kába, kába;
 Forgott, keringett a világ velem.

„Szeretlek“ — ezt vetettem csak papírra,
 Töprengtem bár soká, soká nagyon.
 Ez egy szó volt a tiszta lapra írva . . .
 Ez egy szó volt az én legszebb dalom.

SZERELEM.

Mikor alig ismertem őt még,
De már lebüvölt szép szeme
Töprengtem én magamba' folyton :
Szeret-e, vajjon szeret-e ?

Szerelmet vallott egyszer aztán.
De gyötrelmem véget nem ért;
Most új kérdésen tépelődöm :
Szeret-e még, szeret-e még ? . . .

VISZONTLÁTÁS.

Ujra látlak, újra,
Édes angyalom!
Szép szemed', szép arcod'
Ujra láthatom!
Kis, fehér kezecskéd
Kezemben pihen,
Szemed a szemembe
Olvad szeliden.

Oh, Istenem, hátha
Álom csak e kép?
Hátha boldogságom
Álom, nem egyéb?
Ha álom is mindez,
Annak is be szép!
Ne foszolj el, álom,
Oh, ne még, ne még!

RÓMÁBAN.

(ILONKA LEVELE.)

Ma érkezünk Rómába ép',
 Be szép e város, óh, be szép!
 Van annyi romja, annyi szobra!
 Felnéztük mindet még ma, sorra.
 Száz girbe-gurba kanyargón át
 Bebolyongtunk széltebe' Rómát.
 Voltunk Traianus oszlopánál,
 Mely égbenyúlva egymagán áll.
 Láttuk a Via Appiát,
 Ámulva mentünk rajta át;
 A Palatint megnézegettük,
 Hol annyi omladék van együtt.
 Láttuk Szent Péter templomát is,
 A Colosseum kőfalát is,
 A Fórumot — és több romot még,
 Mik közt naphosszat elbolyongnék!
 S láttunk szobrot temérdeket,
 Hogy mennyit, — el sem képzeled;
 Mind, mind csupa ősrégi holmi —
 Ki győzné mindet elsorolni!

A Tiber partját is bejártuk.
 A cipruserdőt megcsodáltuk.
 Volt még sok szép látványba' részünk,
 Amint ott mindent sorra néztünk.
 — S mégis tudod, mi volt a legszebb,
 Nekem a legjobban mi tetszett?
 A biboros, szép naplemente . . .
 Mert a nap éppen úgy pihent le,
 Éppen olyan volt az az alkony,
 Mint nálunk, ott, a Rimaparton . . .

EGY LEVÉLHEZ.

Eredj utadra, kis lelvélke!
Cserélnék szívesen veled.
Odaszorítva a szivére
S meg is csókolna, úgy lehet.

S ha nem csókolna — összetépné?
Cserélnék akkor is veled.
Legalább ott lennék kezébe',
Mig össze-vissza tépeget . . .

DAL.

Nem ölelhetlek téged által,
Nem nyughatom meg kebleden;
Csak a kezedet foghatom meg,
Egyedül azt érinthetem.

És lám, a sors ezt is sokallja,
Irigyli e kevés jogom':
A kezed is olyan parányi,
Hogy alig érzem, ha fogom.

TAVASZ.

Kivirágzott már az akác,
Illatos a kerted ;
Jöjj ki oda, ott mondom el,
Mennyire szeretlek.
Illat szálljon, madárének
Csattogjon a lombon,
Mikor azt a szerelmes szót
Suttogva kimondom.

Jó nekünk ott; az akácok,
Meg az öreg hársak
Helyeslőleg bólogatnak,
Mikor együtt látnak.
Minden fűszál tiltó ujjként
Kezd ott integetni :
Csitt! a boldog párt ne merje
Megzavarni senki!

LEVÉL.

Rózsaszín levélke,
 Illatos levélke,
 Virágos a sarka,
 Arany a szegélye.
 Elolvasom százszor,
 Csókolgatom áldva;
 A könnyem, a csókom
 Egyszerre hull rája!

Honnan tanultál ily
 Szépen írni, honnan?
 A lelked sugárzik
 Minden egyes sorban!
 Mintha csak te szólnál,
 Mintha csak itt volnál ...
 Mintha rámhajolnál,
 Mintha átkarolnál ...

Kivülről tudom már,
 Mi van leveledbe',
 De azért olvasom,
 Csak olvasom egyre.
 Ugy elgyönyörködöm
 Minden betűjében,
 Drága kincs itt minden
 Vonásocska nékem!

És ha innen-onnan
 — Megesik bárkivel —
 Tán kimaradt volna
 Egy pont, egy kicsi jel,
 Ugy érzem én, mintha
 Ahhoz jussom volna,
 Ugy érzem én, mintha
 Meg volnék rabolva! . . .

ILONKA.

A nagyvilágban akármerre menve,
Semmiben újat lelni nem tudok;
Amit először látok életembe',
Nekem az is oly ismerős, unott.

S ha elmerengek arcodon titokban,
Lopva, hogy észre ne vedd, meg ne lásd,
Új szépséget találok mindig ottan,
Mindig lelek valami új vonást.

MEGVAN-E . . .

Megvan-e még az a piros ruhácskád,
Amelyben egykor annyi láttalak?
Megvan-e még a régi, régi, kedves
Kalapod, a nagy, bóbitás kalap?

Megvan-e még az a kis piros ernyőd,
Mit annyi láttam a kezébe' rég?
S az a gondtalan, tiszta kacagásod,
Az a fehér lelked meg van-e még? . . .

D A L.

Elnézlek, amint másokkal beszélgetsz
S eszembe jut egy kedves kis leány.
Nem ily hideg, de pajkosszavu, édes
És olyan szépen tud nézni reám.

Eszembe jut, mint szökdeltünk a réten,
Virágot szedve, ketten, hajdanán . . .
És olyan fájó elgondolni nekem,
Hogy te voltál e kedves kis leány.

VÁGY.

Ugy akarnék szivedbe törni,
Mint hódító, győztes király!
Fölégetve és eltiporva
Mindent, ami utamba áll!

Vágyaid sorra leigáznám!
Uralkodnám szived fölött! —
S mint koldus, úgy jövök, ki félve
Alamizsnáért könyörög . . .

DAL.

Ha napsugár volnék,
Körülcsókolnálak,
Csókkal boritnám el
Arcod, kezed, vállad.

Hogyha szellő volnék,
Körülölelnék,
Akárhova mennél,
Híven követnélek.

Nem vagyok egyik se,
Azért ől a bánat.
Nem tehetek mást, mint
Meghalok utánad . . .

FÁTYOLOSAN, KOSZORÚSAN . . .

Fátyolosan, koszorúsan,
Fehérbe,
Ugy indulsz te majd az oltár
Elébe.
Fényes násznép kísér végig
Dalolva,
Ott megyek majd én is búsan
A sorba'.

Három banda fogja húzni
Szakadtig,
Zene, lárma hét határra
Hallatszik.
Táncolni fog, dalolni fog
Mindenki . . .
Csak én foglak, csak én foglak
Temetni . . .

IGÉZET.

Amerre járt, mindenfelé e földön
Fényt és derít árasztott mosolya.
Mosolyt, mely úgy igézzen, úgy büvöljön,
Mióta élek, nem láttam soha.

Gyújtó varázs volt minden mosolyában,
Dobbant a szív, a vér felforrt nyomán.
— S amikor egyszer bánatosnak láttam,
Megszerettem őt forrón, igazán.

ARCKÉPED ELŐTT.

Ez a fehér homlok, ez a hamis két szem,
Ez a mosolygó száj . . . te vagy ez egészen!
Mintha csak te magad állnál ott, nevetve,
Aranyos keretbe.'

Szívemben is őrzök terólad egy képet
Az is ilyen szépnek, vígnak mutat téged . . .
Ott őrzöm a sírig, a szívembe rejtve,
Sötét gyászkeretbe' . . .

VÁLASZ.

Megtért az ifju messze, messze útról
S nem tudta még, hogy kedvese halott.
Kérdé sokaktól, hogy kedvese hol van;
Egyik se szólt, csak némán hallgatott . . .

Kétségtől űzve, kimentem az éjbe
És megkérdeztem holdat, csillagot;
Szeretsz-e még a messzeségben engem?
A hold, a csillag némán hallgatott.

HA AZT REBEGNÉD . . .

Ha azt rebegnéd egyszer: értlek,
Nem fájna nekem úgy az élet,
Nem volna a kereszt nehéz.

Ha egyszer azt rebegnéd: szánlak
Öröm volna nekem a bánat
És kéj a kín, a szenvedés.

Ha egyszer így szólnál: szeretlek,
Azt hinném, a szívem reped meg
Az örömtől, mely rámszakad.

S ha nem szólnál, csak rámborulnál
Keblemre egyszer odahullnál,
Akkor volnék legboldogabb . . .

KÖNYÖRGÉS.

Óh csak ne néznél rám ilyen szelíden,
Ilyen megértően, jóságosan.
A lemondás gyötrelmes gyötrelmének
Igy százszor kínosabb fullánkja van.

Mért nem gyötörsz? Mért nem kacagsz ki büszkén?
Mért nem fordulsz el tőlem hidegen?
Ha rossz volnál, ha kinoznál, gyötörnél,
Nem fájna úgy a lemondás nekem.

Ne nézz rám így! Így méginkább szeretlek
S még erősebben fűz hozzád a lánc.
Ne nézz rám így! Mutasd magad gonosznak;
Vess meg, kacagj ki, gúnyolj, sérts, ha — szánsz!

EMLÉKSZEL? . . .

Emlékszel? A pataknál ért az alkony,
A fáknak orma már lángot kapott.
Virágban álltak a hársfák a parton,
Tünődve néztük a futó habot.

Emlékszel? . . . Ó jöjj vissza, boldog óra!
Kereslek és nem lellek fel sehol.
Hársfák virága rég lehullt a porba
S az a hab már ki tudja, merre foly? . . .

LÁTTAM, MIKOR IMÁDKOZOTT . . .

Láttam, mikor imádkozott
Néma áhitattal,
Kezecskeit összetéve,
Mint egy szelid angyal.

Láttam, mikor dalolva járt
A pipacsos réten,
Piros ernyőjével őt is
Majd pipacsnak néztem.

Láttam, mikor elmerült egy
Nótás, dalos könyvbe,
Olvasta és olykor-olykor
Felcsillant a könnye.

Láttam, mikor dolgoztatott,
Tűt forgatott ujja . . .
— S mindannyiszor, mindannyiszor
Megszerettem újra ! . . .

ESTE.

Már száll az este,
Barnára festve
Mindent e földön;
Sötétén jön, jön
S fekete szárnyal
Mindent beárnyal.
Egy fatövében
Merengve nézem,
Mint gyúl ki lassan
Fent a magasban
Ezernyi fényes,
Tündöklő mécses.
Halkan szökellő,
Langy esti szellő
Dús illatával
Megtelve szárnyal
S fülemhez hozza
A szakadozva
Tördelve hangzó,
Távol harangszót.
— Harangszó, illat
Álomba ringat.

Fekszem merengve;
Te jutsz eszembe,
Kitől a végzet
Oly messze tépett . . .
Oh, mért nincs szárnyam
E bús magányban,
Hogy hozzád szállnék,
Akár az árnyék
S meglesném szépen,
Ugy észrevétlen,
Ugy alattomban:
Mit csinálsz mostan
Én gyöngyvirágom . . .
— Vagy jobb nem látnom? . . .

FELOLDÁS.

Hajadat bontsd meg . . . és menj ki a kertbe,
 A virágok közé, én hűtlenem;
 Azok közé, melyek előtt te nemrég
 Örök hűséget esküdtél nekem.

Kivülünk ők voltak csak jelen akkor,
 Ők hallották csak a te esküdet,
 Az illatontó, fehér szirmu rózsák,
 A nefelejtsek és a szegfűvek.

Hajadat bontsd meg . . . És menj ki a kertbe,
 A virágok közé, én hűtlenem.
 Menj ki közéjük s add tudtukra ottan,
 Hogy már kihalt az a nagy szerelem.

Kérd őket: esküd alól oldjanak fel,
 Felejtsék el megszegett esküdet . . .
 Huuyd le a szemed . . . S majd némán feloldnak
 A nefelejtsek, rózsák, szegfűvek.

KIÁBRÁNDULÁS.

Mi búcsúzunk, szegény kis virágom . . .
 Te sem vagy más, mint a többi, látom.
 Nem, te sem vagy földönjáró angyal,
 És hitettem el csak ezt magammal.

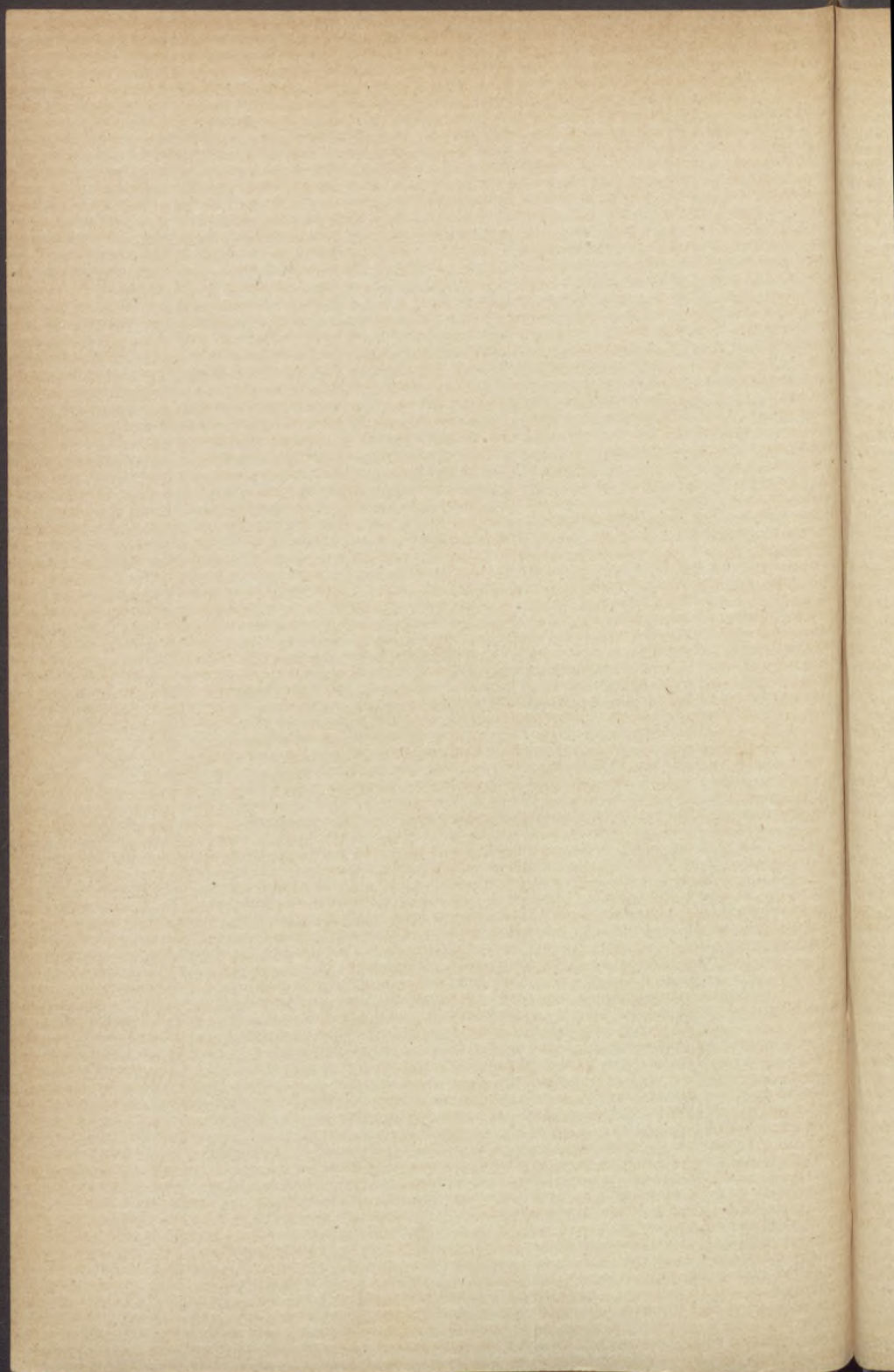
Lehullott a rózsasztnű fátyol;
 Ki tépte le? — Lehullott magától.
 Álom tartott fogva eddig engem,
 Elfoszlott az álom . . . felébredtem . . .

Alakokat láttam velünk néha
 A felhőkön képzelünk játéka.
 Így láttam en annyi szépet benned,
 Így hittelek angyalinak, szentnek . . .

Fájt a szívem, mikor lánggal égett,
 Azóta még jobban sajog érted.
 Akkor fáj a seb is a legjobban,
 Mikor már a szűrő tüske kint van.

De lelkem majd, e nyűgöt levetve,
 Mint burokból szabaduló lepke,
 Szállani fog újra, szabad szárnyon! . . .
 . . . Mi búcsúzunk, szegény kis virágom . . .

CSÖNDES DALOK.

ÉLŐHALOTT.

Rémes az, ha
Siri árnyak
Éjhonukból
Visszajárnak
És a szellem
Lánglepelben,
Lánglepelben
Éji órán
Elénklebben.

Ó, de szörnyűbb
Az a látvány,
Ha olyan jár
A föld hátán,
Aki régen
Meg van ölte,
Meg van ölte
S nem juthatott
Még a földbe . . .

ŐSZ.

Hervadt a park. A fák vetkeznek.
Mélázva ülök egy padon
A földrehulló leveleknek
Halk csörtetését hallgatom.
Neszt ütnek, mélán, elhalóan
A földetérő levelek;
Mintha az ősz csoszogna által
Halk léptekkel a táj felett.

Minden fáradt. Hideg a fény is.
Már kék eget nem látni fenn.
E bágyadt, fáradt környezetbe
Ugy beleillik tört szívem.
A levelek csak hullnak egyre,
Belepve lassan a padot . . .
S úgy érzem, én is egy lehullott,
Hervadt, fonnyadt levél vagyok . . .

MOSOLY.

S mikor elsírtuk könnyeinket,
Kiadtunk minden haragot:
Lelkünkre megnyugvás borul le
S nyugodt szívünk, a zaklatott.

Aztán lassankint csendes, józan
Mosoly váltja fel a borút.
És e mosoly a könnyeinknél
Százszorta fájóbb, szomorúbb.

ÉJFÉLKOR.

Örök nyugalmu, magános szoba,
 Pislogó lámpa, borús félhomály . . .
 E méla környezetben itt ülök
 És lelkem a távol multakba szál . . .

Eléhem tűnik a mi kis regénk,
 Mely ott kezdődött a vén hárs alatt,
 Mikor egy csöndes nyári alkonyon
 Kezed kezemben először maradt.

Elém tűnnek a lopott mosolyok,
 A séták, csillagfényes éjeken;
 A néma vallomások ezrei,
 A rózsák, miket feltűztél nekem . . .

Mily szép is volt ez a fehér rege,
 Csupa dalbul, csupa illatbul áll . . .
 S mi lett a vége? . . . Magános szoba,
 Pislogó lámpa, borús félhomály . . .

DAL A TEMETŐRŐL.

Kijárok a temetőbe,
Pedig nincsen is halottam.
Tudja Isten, oly jól esik
Járnom-kelnem le s fel ottan.

Otthon érzem én ott magam :
Mindenfelől bánat környez,
Minden csupa szomorúság,
Minden olyan méla, csöndes.

Szomorúság szent országa :
Ez a hely ép' nekem való.
Susognak a vén akácok,
Beszédük oly nyugosztaló.

Egy-egy virág ha a hanton
Bánatosan kelyhét nyitja,
Odatűzöm a szívemre . . .
Egyik sirról a másikra.

FEL A FEJJEL!

Hajnal jön az éjre,
Borúra derű ;
Eh, ez az élet se
Mindig keserű.
Azért hát ne adjuk
A fejünket búnak,
Ha fölébünk néha
Fellegek tolulnak.

Hajnal jön az éjre,
Borúra derű ;
Hogyha minden hűtlen,
A balsors se hű.
Fel tehát a fejjel !
Mért is csüggesztem le ?
Igy is jobb a sorsom,
Mintha rosszabb lennè.

D A L.

Elszáll a sóhaj, felszárad a könny,
Kéreg vonódik a szíved körül.
Feledsz. A tovairamló idő
Minden emléket sorra kitörül.

Elhagy a bú. Nyugodt az életed.
Panaszos szóra ajkad sohse nyíl...
És alig várod, hogy újra szeress,
Hogy újra sóhajtozz, hogy újra sírj...

MEGADÁS.

Istenem, de elcsöndesedünk,
Ha mámoros főnk kijózanul.
Lassankint de meglágyul a dac.
S a szívünk, a szívünk türni tanul . . .

Lassankint de kihamvad a tűz,
Ha megjött végre az eszünk . . .
Annyi sok meddő tusa után
Istenem, de elcsöndesedünk . . .

E R Ő.

Oh, Istenem, az emberszivet
Milyen erősnek alkotád :
Mily könnyen el tudjuk viselni
A mások bánatát !

MEGOLDÁS.

Mért élsz ? Azért, hogy meghalj egyszer.
Mért halsz meg ? hogy ne élj tovább.
Halandó ember, érd be ezzel
S ne bolygasd nagy titkok bogát.

Élj — és a többi Isten dolga !
Bízd rá, ő majd elvégezi.
— Sok nagy kérdés úgy van megoldva,
Hogy nem kell rajt' töprengeni.

CSÖNDES ÉNEK.

Begyógyult már a fájó seb
Csöndesen.

Behegedt, már a helyét sem
Érezem.

Lassan, lassan, észrevétlen'
Elhagyott a fájdalom;
Elhagyott . . . ép csak egy kissé
Volt hübb nálad, angyalom,
Édes, hűtlen angyalom.

Minden egyes könnycseppel, mit
Hullatunk,
Kevesebb lesz, folyton fogy a
Bánatunk;
S minden egyes szálló sóhaj
Visz belőle valamit . . .
— Hej, az idő, hej, az idő
Türni lassan megtanít,
Lassan-lassan megtanít . . .

Nem fáj már a szívem többé,
Nem sajog.
Megszűntek már a könnyek, a
Sóhajok.
Élek szépen, békességben,
Nem háborgat már a múlt;
Mint a tájra az éj fátyla,
A feledés ráborul,
Szép csöndesen ráborul . . .

Tulságosan nagynak hittem
A sebem,
Azt hittem, hogy mindhalálíg
Viselem.

Az alvó is azt gondolja,
Hogy már hull a mélybe le,
Pedig csak a vánkosáról
Csuszott alá a feje,
Csak lecsuszott a feje . . .

Hogyha arcom néha mégis
Elborúl
És bús vagyok: már csak olyan
E ború,
Mintha hűvös eső után
Kint járunk a fák alatt
S ránhull az a pár fagyos csepp
Mi a fákon megmaradt,
Pár csepp, ami megmaradt . . .

FÜBEN.

A susogó, zöld fübe' fekszem.
Kéken terül az ég felettem.
Kis fecske szálldos a magasban,
Szállong, kering lebegve, lassan.

A fellegetlen, tiszta égen
Az a kis pont úgy lebeg éppen,
Minthogyha egy nagy, kék papírra
Láthatlan kéz betűket írna.

És hátha úgy is van valóban?
Hátha számomra, biztatóan,
Egy égi kéz vet ott betűket
S azt írja, hogy: Remélj! ne csüggedj!?

SZEPTEMBER.

A fákkal őszi szél veszekszik,
Eső szítál reggeltől estig.
Felhők közt bújdos a nap egyre,
Későn kel és sietve megy le.

Nincs már virág, a táj kifosztva.
Mindennek. elmulás a sorsa !
Pereg a lomb, hullnak a rózsák ...
Csak egy örök: a mulandóság.

Ő S Z.

Az ősz, az ősz már közeleg,
Hullonganak a levelek.
Ah, el kell mindennek virulni,
Mindennek el kell egyszer mulni . . .

Az ősz, az ősz már közeleg.
A ligetben járok-kelek.
Száras levélke hull elébem
S én halkán sugom : értem . . . értem . . .

ÚJ TAVASZ.

Fog jönni még egy új tavasz,
 Vidám, meleg, lángsugaras.
 Fog jönni egy lány, úde lényén
 Ezer tavasz varázsa van.
 Szive galamb, lelke verőfény
 Pajkos, nevetős, gondtalan.
 Kihalt szívem kriptai csendjét
 Vidám kacaja felveri
 És új életre ébredeznek
 Ábrándok, álmok ezrei.
 Az leszek újra, aki voltam,
 Nem ilyen szenvedő, beteg.
 Megtanulok nevetni újra
 És újra, újra — szeretek !

Fog jönni még egy új tavasz,
 Vidám, meleg, lángsugaras !
 Leszek még két szép szem bolondja
 Gyűjtök virágot, szalagot,
 Hajfűrtöt és más semmiséget,
 Amiket lopva ő adott.
 Fog még borulni vállaimra
 Egy szép szerelmes női fej ;
 Fogok még csillagokba nézni
 Nyáréjeken . . . valakivel . . .
 Megint bizom, megint remélek ;
 S ha majd fülembé rebegi
 Hő esküjét egy édes lányajk :
 Megint, megint hiszek neki . . .

VÁRNI.

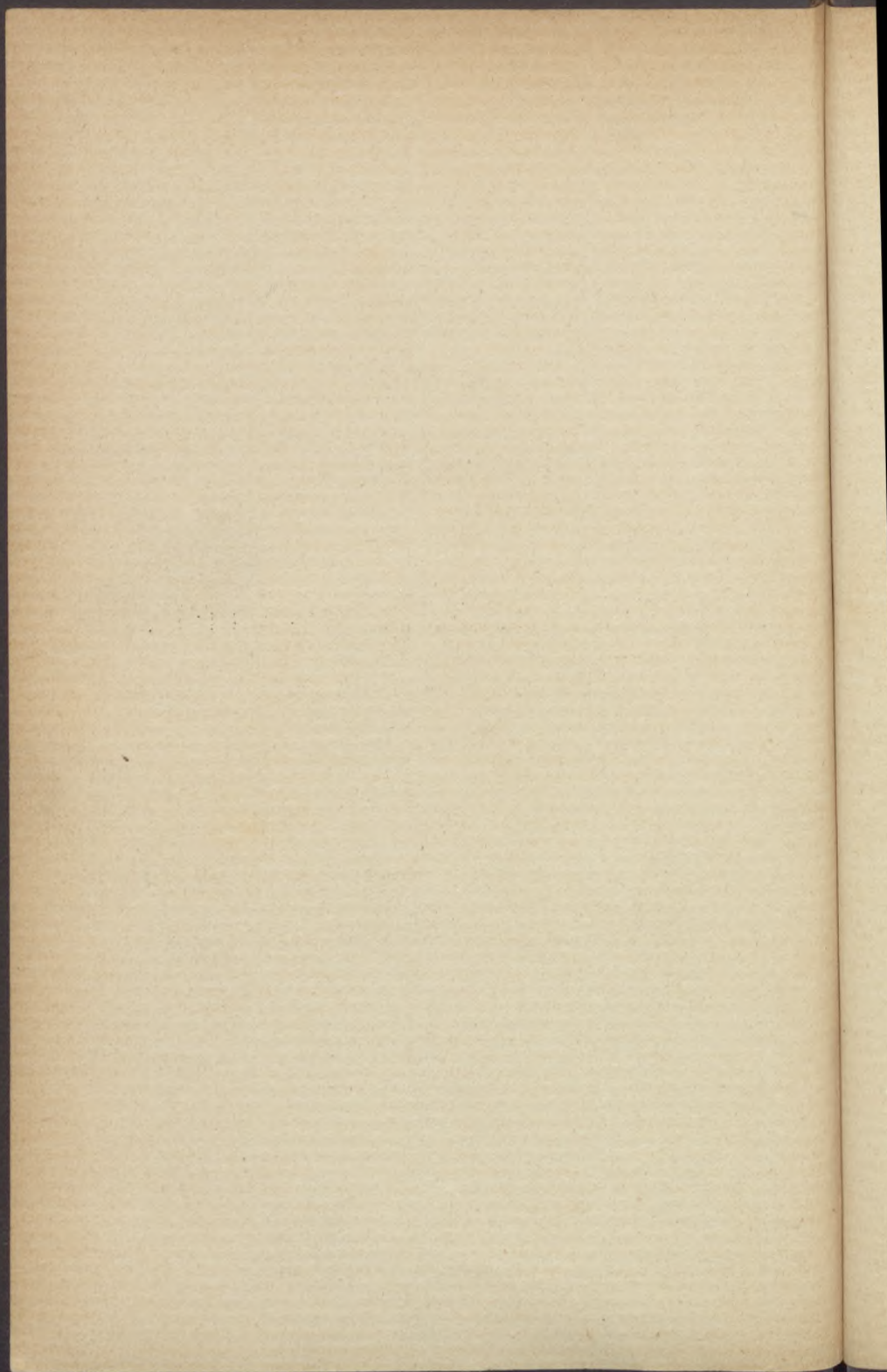
Oly nehéz a várás, oly nehéz, gyötrelmes,
Kínosabb, mint bármi;
Csak egy van, ami még ennél is keserűbb :
Élni fásultan és semmire se várni . . .

TI GYÁSZOLÓK . . .

Ti gyászolók, kik a holtat
Siratjátok könnyben ázva,
S ott álltok a sírhalmánál
Csüggedtegen, talpig gyászba':

Ó, van nagyobb kín a kinnál,
Mely könnyet csal pillátokra,
Ó, ezerszer jobban szenved,
Akinek él a halottja . . .

VEGYES KÖLTEMÉNYEK.

AZ APÁM.

Meg-megfedd olykor engem az apám :
Térjek eszemre, legyek végre józan.
Vessem el tollam . . . Ne fussak bohóan
Hiú, csalóka ábrándok után.

Versírásból megélni nem lehet.
Legyek csak gazda. Fogjak ekeszarvat.
Kövessem őt, mondjak búcsút a dalnak,
Dobjam a sutba a költészetet.

Göröngyös nagyon az írói pálya,
Aki rálép, ezer rög, túske várja.
Ne legyek dőre, hagyjam ezt a pályát !

— Így fedd; olykor szeliden, néha nyersen.
Aztán elhallgat . . . megtömi pipáját . . .
S megkérdi halkán: van-e újabb versem ?

KARÁCSONY.

Havas éjszakában
 Hulldogálnak lágyan
 A cicázó hópihék.
 Búgó harangszótul,
 Mely az éjbe tódul,
 Mélán cseng-bong a vidék.
 Szent karácsonyúj van,
 Kunyhóban, kastélyban,
 Karácsonyi mécses ég.

Ime, fent a légben,
 Felhős, ködös égen
 Kis Jézuska elsuhan.
 Nagy karácsonyfája,
 Amint hordoz, szállva,
 Roskadásig rakva van.
 Dió, füge rajta,
 Cukor is, százfajta
 És ajándék számtalan.

Száll a ködös ürbe';
 Fény árad körülte,
 Hol a léget átszeli.
 Utján véges-végig
 Angyalkák kísérik;
 Ének csendül, bájteli.
 Angyalok kezében
 Csilingelnek szépen
 Harangocskák ezrei.

Egyik-másik háznál
 Libbenve alászáll,
 Beröppen az ablakon ;
 S hogy ott járt Jézuska,
 Csákó, baba puska
 Tanusítják gazdagon.
 Örül a sok gyermek,
 Ajándékot nyernek ; —
 De csak hogyha jók nagyon.

Kis Jézuska szálldos,
 Repül háztól-házhoz
 Föld felett, az ég ivén . . .
 Ide-oda szárnyal
 A karácsonyfával,
 Feje körül égi fény.
 Lemosolyg a földre —
 Ó, boldog idő te,
 Mikor mindezt így hívém . . .

DON JUAN TANÁCSA.

Búsan beállit Don Juanhoz
 Egy sápadt ifju egy napon
 S így esdekel: Segits, barátom,
 Szeretek egy leányt nagyon.

Szeretem, s ő nem szeret engem,
 Ő én reám ügyet se vet;
 Mondd, mit tegyek, szólj, adj tanácsot
 S örökké áldom a neved'! . . ."

És Don Juan így szól: „Tanácsom
 Rövid: csak udvarolni kell.
 Eredj barátom, udvaroljál
 S meg lesz az óhajtott siker.“

Az ifju megy — később jön újra
 És szól: „Nem vált be a szered.
 Hiába kezdtem udvarolni,
 Az a leány most sem szeret.

Mindíg körülte forgolódom,
 Sugok fülébe bókokat.
 Kedvébe' járok minden módon;
 S még mindig hidegen fogad!“

Most Don Juan mosolygva szólal:
 „Nem jól értetted a szavam:
 Azt mondtam én, hogy udvaroljál,
 De — másnak, te gyámoltalan! . . .“

EGY HÖLGYNEK.

Kisasszony, ön szépségre, bájra
 Felülmúlhatlan, szent igaz;
 De van egy óriás hibája
 S ez a hiba: hogy férfias.

Egész nap szívja cigarettjét,
 Sőt néha még szivaroz is;
 És füstfelhőket ereget szét,
 Akárcsak — pardon — egy kocsis.

Kisasszonyom, ne igyekezzék
 Férfias lenni, ne tegye!
 A nőben fő a nőiesség,
 Ha többre vágyik, veszt vele.

A nőnél ocsmány, csúf gyakorta,
 Mi türhető a férfinál.
 Szép a bajusz, ha férfi hordja,
 De hölgyeknek biz' jól nem áll.

Ha látom önt így, drága gyermek;
 Füstölve: elfog a hideg.
 — Az udvarlóknak így legfeljebb
 Csak a szivarját gyújtja meg . . .

DAL.

Ha járom a mogorva várost
S rámmered a házak sora,
Ugy érzem, mintha a szívemre
Feküdne a sok palota.

Ha réten járok s rámnevetnek
A kankalinok, ibolyák,
Ugy érzem, mintha a szívemben
Virítna ki a sok virág.

MÉRT DALOLOK ?

Nem kell nekem babér,
Nem kell nekem pálma,
Nem kell nekem hirnév,
Nem vágyom utánna.
Másért dalolok én,
A magam kedvéért,
A magam kedvéért,
Nem holmi babérért.

Azért dalolok, mert
Nyiló rózsát láttam . . .
Mert csillagot láttam
Égről lehulltában.
Mert elandalított
Az alkony pompája . . .
Mert belenéztem egy
Ragyogó szempárba . . .

A VÖRÖS SAPKA.

„Mondd, nagyapó, miért őrzöd féltve, óva
 Ezt a vörös sapkát, hosszú évek óta?
 Ütött-kopott rongy ez, lyukak vannak rajta.“
 „Ne mondd rongynak, fiam! Nem rongy, hanem
 [szentség

Ez a vörös sapka . . .

Negyven éve, akkor hordta ezt nagyapád.
 Golyók záporában, dúló csatákon át,
 Mikor az a rémes földindulás támadt.
 Nagy becsülete volt akkoriban, fiam,
 A vörös sapkának.

Pusztá látására megfutott az ellen
 És megdobbant a szív a honfi kebelben!
 Hej, hogy' rohant az a sapkaerdő hadba!
 Ezek közt a sapkák közt volt, biz' úgy, fiam,
 Ez a vörös sapka.

Piros volt a sapkánk, piros volt a kardunk,
 A lelkesedéstől piros volt az arcunk.
 Rohantunk halálba. halált osztogatva!
 Ezt a temérdek sok lyukat akkor kaptá
 Ez a vörös sapka.

A piski csatában ellőtték a lábam,
De már Nagy-Szebennél megint sorba álltam.
Hej, kemény dió volt Bethlen, Deés, Vizakna . . .
Mennyi harcról tudna mesélni, regélni
Ez a vörös sapka . . .“

„És mondcsak, nagyapó, mit adott tenéked
A haza, amért őt oly vitézül védted,
Amért nem kimélted se véred, se élted?
Mondd, nagyapó, mi lett tetteid jutalma? . . .
„Ez a vörös sapka . . .“

NÉPDAL.

Korcsmárosné, gyújtson gyertyát,
Sötétbe' csak a bagoly lát.
Ha rámegyen is az ingem,
Csak a hajnal visz el innen.

Azt kérdezi, miért járom
Ezt a kocsmát télen-nyáron?
Menjen ki a temetőbe,
Ott egy sirhant . . . kérdje tőle . . .

ROMÁNC.

Kéz a kézben, ajk az ajkon.
Ifju párral száll a sajka,
Röpke szellő üzi, hajtja.
Már pirulni kezd az alkony.

Kéz a kézben, ajk az ajkon.
Száll a sajka, széltől hajtva.
Fegyveres nép gyűl a partra.
Vérbe' játszik már az alkony.

Éjbe olvad át az alkony.
Áll a csónak, áll nyugodtan.
Belsejében két halott van.
Kéz a kézben, ajk az ajkon.

CSALÓDOTT LEÁNYNAK.

Csalódott és meghalni vágyik?
Legyen nyugodt, nem tart sokáig.
Lányoknál így szokott ez lenni:
Előbb meghalna valamennyi.
Később több életkedvet érez
S azt mondja csak, hogy nem megy férjhez.
S ha megnyugodott teljesen,
Mind szépen férjhez is megyen . . .

BOROZÓK DALA.

Átittuk az éjt dévaj kedvvel,
S im már pitymallik odakinn.
Beküldi sugarát a reggel
A kocsmá szűk ablakain.

Bort, újra bort! Ha hajnal ébred,
Ha éj közelg, mindegy nekünk!
Bort, újra bort! Mi napot, éjet,
Órát, percet nem ismerünk!

Ami az időnket beosztja:
A poharunk az egyedül.
Amint kezünkben, váltakozva,
Hol megtelik, hol kiürül.

Igyunk! Búsak vagyunk s szegények,
De gazdagok s vigak vagyunk,
Míg zeng ajkunkon a borének
S mámorba fúl lelkünk, agyunk.

Hajrá, igyunk! Éljen a mámor!
Hajrá igyunk! Éljen a bor!
Köröttünk már a kocsmá táncol
S a föld kifut lábunk alól . . .

Borozva, danolásza együtt,
Lelkünk' mámor zsi bongja át.
Bort, újra bort! — Nem irigyeljük,
A bíboros királyt magát!

Mert irigyeljük? — Hogy ruhája
Csak úgy sugározza a fényt?
Kifényesedve a kopásba'
Hej, jobban csillog miénk!

S hogy oly hatalmas, mint egy Isten,
Szolgálja kényét egy sereg?
Van seregünk nekünk is itten:
A hosszú boros üvegek.

E nagynyakú, szikár vitézek
Értünk ontják ki vérüket! . . .
Evoé! . . . Boldog, aki részeg
S bút, bánatot borba temet!

Biz' úgy, király! hiába nyomja
Ékes korona a fejed
S ragyog körül királyi pompa:
Mi nem cserélnénk teveled!

Lehet a ruhád cifra, selymes,
Mi azért nem irigyelünk.
Bársonyos trónuson pihenhetsz:
Az asztal alatt jobb nekünk!

K Ö D.

Az őszi tájon nyomasztó köd ül.
 Mindent egyhangu szürkeség lep el.
 Szinte megsüpped a lankás vidék,
 Amint rádől az ólmos ködlepel.

Hervadt a táj. Minden fa lombtalan.
 A sok tar ág némán a ködbe nyúl;
 Mint hogyha markoló ujj volna mind
 Mely a ködöt feltartja makacsúl.

Nagymessze szomorún dünnyög a szél.
 A nap az égen álmosan bolyong.
 Ugy fénylik a páratömegen át,
 Mint egy kerek, halványpiros korong.

Sűrű a köd. Csak ott, a hegytetőn
 Van tiszta lég, csak az ormok fölött.
 Jó annak, ki a magaslaton áll
 És onnan nézi a szennyes ködöt . . .

ÖREGEK.

A tisztartó úr meg a grófné
 A kertben ültek egyedül.
 Ősz volt. Pergett a lomb a fákról
 És minden hervadt volt körül.
 A kerti lócán üldögéltek ;
 Mindkettejük öregedő,
 A szavuk halk, hajuk galambősz,
 Az arcukon ezer redő.

Folyt a beszéd a gazdaságról —
 Hogy az öreg gróf sirba szállt,
 A gazdaságot és a gondot
 A „méltósága“ vette át.
 A tisztartó úr végzi mindig
 A tanyabéli dolgokat
 S a terveket meghányyni-vetni
 Hozzája be-belátogat.

Hú szolga ; már a grófné apját
 Szolgált a ősi birtokán
 Ő akkor még ifjú legény volt
 S a grófné még csak kis leány
 Gyakorta jöttek össze ketten
 A kertben, a lugas megett
 Ugy estelenként s két bohó szív
 Bohó álmot szövögetett.

Jött a való és férjhez adták
 A grófkisasszonyt egy napon.
 A tisztartó úr attól fogva
 Mogorva, szótlan lett nagyon.
 Az új grófné is, hej, nagyon sok
 Zsebkendőt sírhatott tele.
 De végül aztán megnyugodtak
 És egyikük se halt bele.

Az idő szállt . . . Megöregedtek.
 A grófné özvegyen maradt.
 Ketten viszik a gazdaságot,
 Megöszülvén a gond alatt.
 Mit ír elő az illendőség,
 A tisztartó úr tudja jól
 S bár volna rá alkalma bőven,
 A multakról sohase szól . . .

Az forgott szóba' most is éppen,
 Mi legyen a burgundival:
 Eladják-e, vagy föletessék,
 Van hozzá sok ló meg bivaly.
 Azután azt is megbeszélték,
 Hogy hány tinót adhatnak el
 És megegyeztek, hogy a héten
 A tengerit töretni kell.

Minden tárgyból kifogyva végül,
 Csend állt be s némán ültek ott.
 Aztán a grófné, mint szokása,
 Kösztvényéről panaszkodott,

„Hej, nem viszem már én sokáig,
 — Mondá — nem érzek már erőt“
 S a tisztartó úr felsóhajtott:
 „Másképp' volt negyven év előtt!“

„Haj, negyven éve . . .“ szólt a grófné
 S most újra csend következett.
 Hallgattak . . . Mindkettőt a multba
 Ragadta az emlékezet.
 A hervadás, az őszi alkony,
 A méla, bágyadt hangulat
 Oly merengővé tette most a
 Grófnét s a tisztartó urat.

Száz emléket visszaidézett
 A lombjavesztett, ősi kert.
 A tisztartó kérges szívében
 Sok régi vágy életre kelt.
 Felsajgani érezte újból
 Az elcsitított bánatot,
 Amelytől negyven éven által
 Oly hőiesen hallgatott.

S negyven év óta most először,
 Megkérdé forrón, csöndesen:
 „Emlékszik . . .?“ Alig hallhatóan
 Szólt a grófné: „Emlékezem . . .“
 „Emlékszik . . . itt ebben a kertben.
 Itt, éppen itt, a kis padon . . .
 Emlékszik? . . . itt öleltem által . . .“
 „Emlékezem . . . rég volt nagyon . . .“

A tisztartó zsebébe nyúl most,
Előhúz egy kis csomagot,
Kigöngyöli . . . A keze reszket,
Fáradt szemében könny ragyog . . .
A papírból egy pici hajfűrt
Incselkedőn rájuk nevet.
„Magától kaptam ezt . . . azóta
Itt őrzöm a szívem felett.“

Remegő kézzel tartja, tartja . . .
A két öreg összehajol.
Arcuk kigyúl, szívük megdobban,
Az ajkukon bágyadt mosoly.
Elnézik hosszan, meihatottan,
Pilláikon könnycsepp pereg . . .
S nesztelenül rájuk zizegnek
A sárga, őszi levelek . . .

SZERENÁD.

Holdfényes az éjjel . . . Harmat száll a füre . . .
 Elpihent a tájék, álomba merülve.
 Az égen, a földön csend és nyugalom.
 Szőke várkisasszony, hallod-e dalom?
 És álomban-e, vagy ébren hallgatod? . . .
 — Szőke várkisasszony, nyisd meg ablakod!

Bár a hang lehetnék, mely belebben halkan,
 Rózsás fülecskédet csókolná az ajkam!
 Megláttalak s rögtön megszerettelek,
 Azóta e földön nyugtot nem lelek,
 Sóhajtozva töltök éjet és napot . . .
 — Szőke várkisasszony, nyisd meg ablakod!

Nevedet irom én a földnek porába,
 Nevedet kiáltom a visszhangnak, áldva,
 Nevedet sóhajtom kinos éjeken,
 Nevedet zokogja minden énekem!
 Hogy epedjek érted, meg nem tilthatod,
 — Szőke várkisasszony, nyisd meg ablakod!

Tenger felé törtet a folyamok habja,
 A napraforgókat a nap csalogatja,
 A mágnesűt észak vonzza szüntelen
 S engemet feléd hajt titkos szerelem.
 Szép szemed elbűvölt, a rabod vagyok!
 — Szőke várkisasszony, nyisd meg ablakod!

Mit hozzak elébed ajándékul, édes?
Az éj fátyolát, mely csillagokkal ékes?
Vagy a kelő hajnal biborköpenyét?
Elraboljam őket, elhozzam eléd?
Méltó ajándékot akkor sem adok!
— Szőke várkisasszony, nyisd meg ablakod!

Nézd, oh, nézd a holdat, busan, haloványan
Tovarezg a csöndes, néma éjszakában.
Ily bus vagyok én is és ily szenvedő
Megsápadt az arcom, rajta száz redő . . .
Utánad sóvárgok, érted sorvadok . . .
— Szőke várkisasszony, nyisd meg ablakod!

VÉGRENDELET.

Ha meg találnék halni érted,
Oh szépek-szépe te,
Egy szívet véssetek siromra
S egy — kalaptút bele !

A LÁNY.

Hosszan, merőn szemébe nézett
A sápadt ifjunak a lány.
Szemében annyi hev, melegség
Még sohse csillogott talán.

Az ifju mély gyönyörbe szédült,
S a lány csak nézte azalatt,
Csak nézte szemei tükrében:
Jól áll-e fején a kalap.

SZACSVAY.

(MARGÓ EDE SZOBRÁHOZ.)

Előtte volt a lázadó irat.
 S felirta a nevét — egy tollvonással.
 Dacos lelkén nem is remegett által
 A félelem a szörnyű tett miatt.
 És jött a bosszu . . . Sirt ott fent Clió,
 Mikor e gyászos eseményt jegyezte.
 Egy tollvonás miatt lőn neki veszte!
 Egy tollvonás miatt : börtön, bitó.

. . . Hány könyvet irtak, lám, Arany, Petőfi,
 Madách s hazámnak többi nagyjai;
 Nevüket könyvek egész raja őrzi.

S ime, hős vértanu, nagy Szacsvay,
 Hogy halhatatlanná tedd a neved,
 Egy tollvonás is elég volt neked !

ITÉLET.

Az angyal.

Uram!
A földön lent két ifju van,
Kik megtagadnak káromolva,
Méltóak sujtó ostorodra;
Szabj rájuk büntetést, keményet,
Amiért gyaláznak egyre téged.

Az Úr.

Az egyiket így büntetem:
Epessze sóvár szerelem
Egy leány miatt, amig csak él.
E leány legyen hiú, kacér,
Imádják százan, ezren.
Szeresse e lányt esztelen,
Hogy sohse legyen nyugodt perce --
És a leány őt ne szeresse.

Az angyal.

Ugy léssen, amint akarod.
És hogy töltöd ki haragod',
Uram, ama másik gazon?

Az Úr.

Fusson az is ugyanazon
Kacér hiú leány után —
S legyen az övé az a lány! . . .

EGY MORALISTÁNAK.

Azt hajtod egyre : álmokat,
Ábrándokat mért kergetek ?
Legyek józan, minő te vagy,
Kövesselek csak tégedet.

Jó, jó, követni foglak én,
Józan leszek mint te s hideg.
De várok még, míg oly kopasz
Lesz a fejem, mint a tied.

EMLÉKKÖNYVBE.

Tele van már irogatva
E kis könyvnek minden lapja ;
Ha egy sor se volna benne,
Üresebb akkor se lenne.

MESE.

(MACUSNAK.)

Túl az Óperenciákon
 Forgott egy vár kacsalábon,
 Abban egy király lakott.
 Egyszer Istent arra kérte,
 Hogy őt gond, bú sohse érje,
 Ne érezzen bánatot;
 Ne legyen csak mosolya,
 Könnye soha, de soha.

Meghallgatta őt az Isten
 És úgy élt, mint hal a vízben :
 Örvendezve színtelen.
 Egyre vig volt és mosolygott —
 S mit gondoltok, volt-e boldog ?
 Nem volt ő egy percre sem.
 Mert nem volt csak mosolya,
 Könnye soha, de soha . . .

MAGASRA TÖRŐNEK.

Az élet hivatása, célja
Egyedül csak a szeretet;
Aki hirnévre tör s babérra,
Annak szeretni nem lehet.

Ne törj magasra, hirre vágyva:
Ugy nem szerethetsz másokat;
Miként az égretörő nyárfa
Árnýékot senkinek nem ad.

AZ ÖREG UR.

El se tudom én őt képzelni másképpen,
Csak a hosszuszáru csibukkal kezében,
Amint körülvéve pipája füstjével
Jóizün pőfékel.

Ő még a régi jó világból való volt,
Szerette a pipát, a hazát, az óbort.
Magyar volt a szíve, magyar volt a lelke,
Mindenki szerette.

Nyári estvéleken kimentünk a kertbe ;
Volt ott egy öreg pad, lába földbe verve,
Arra telepedtünk . . . pipáját megtömté
S beszélgettünk csöndbe' . . .

Őszbeborult fejét mintha most is látnám,
És a százegy ráncot magyaros orcáján.
Szinte hallom, amint a jó öreg szittya
A világot szidja.

„Nem halad a világ!“ — így vág a beszéde,
„Most is éppen ott van, ahol ezeréve :
Lám, a népek most is járják a bolondját,
Egymás vérit ontják.

Egymást legyilkolni, van annak értelme ?
Fellázad ellene minden józan elme.
Rárohanni arra, elhagyva családot,
Aki sohse bántott . . .

Hiszem is, hogy nincs már az az idő messze,
Mely ez állapotnak végre végét vesse:
Békében fog élni és egyértelemmel
Valamenyi ember.

A nemzetek között megterem a béke,
A sok vérontásnak elközeleg vége.
De még előbb egyszer elhuzzuk nótátok,
Ebadta osztrákok! . . .“

EGY TÉPELŐDÖNEK.

Á lét titkát so'se kutasd.
Éld a világot gondtalan'.
Szeress, vigadj és sohse bántson,
Hogy minden mért, mi célra van
E titokkal teljes világon.

Lepkék vagyunk, amelyeket
Csintalan kéz dobozba zárt;
A sorssal perbe sohse szálljunk:
Verdesve börtönünk falát,
Elveszti himporát a szárnyunk.

EMLÉKLAPRA.

Mint e fehér lapocska itten,
Melyhez most tollam ér,
Kezdetben ép' olyan a lelkünk,
Oly tiszta, oly fehér.

De később rántipor az élet,
Bánt, üldöz mindenütt.
— És odakusznak a papirra
A fekete betűk...

VELENCEI HANGULAT.

(MACUSNAK.)

Jó az alkony,
 Már a parton
 Esti szél susog :
 Összesugnak,
 Halkan zúgnak
 Pálmák, ciprusok.
 A nap gömbje
 Tündökölve
 Dől a hűvös
 Tengerölbe ;
 Felpirúl az ég,
 A sötétlő
 Fáknak orma,
 Mintha mind, mind
 Fáklya volna,
 Biborpirban ég.

Száll a sajka,
 Szellő hajtja,
 Röpte nyilsebes.
 Hullám loccsan,
 A magosban
 Sirályhad repes.
 Mint egy álom
 Ring az áron
 Csolnakunk, én
 Édes párom . . .

Nem zavar misem
Ráfonódsz a
Vállaimra
S lengve-rengve,
Ingva, ringva
Szállunk a vizen.

Nézd, ott messze
Ködbe veszve
Tündérsziget áll.
Arra szálljunk,
Meg se álljunk!
Ragadjon az ár: . . .
De mi történt?
Nem szel örvényt,
Lenge sajkánk
Megáll önként.
— Jász még, angyalom.
Zongorázz még,
Kezdd el újra
S én gyönyörrel,
Szemlehunyva
Tovább hallgatom . . .

MESTER ÉS TANITVÁNY.

Szólt a tanítvány: Mondd, ó, mester,
Hiszed-e, hogy lesz idő egyszer,
Mikor mindenki egyetért,
Megértve a nagy égi célt;
Mikor együtt, egy értelemmel
Cselekszik végre minden ember,
Egy hitet vall ifju, öreg,
Nem lesz többé gőg, gyűlölet,
Se versengés a földtekén,
Nem lesz gazdag, nem lesz szegény,
Nem lesznek más válaszfalak,
Egy lesz az erő, akarat!

És szólt a mester imígyen:
Lesz, lesz ilyen idő, igen;
— Ha már csak egy ember marad...

EGY SZÉPNEK.

A te szépséged' kifejezni
Nincs szó, nincs fogalom
Nem versenyezhet véled senki,
Oly szép vagy angyalom.

Kápráztató a te szépséged,
Vakitó, mint a nap !
De amily szépnek magad' véled
Olyan szép mégse' vagy.

EGY IFJUNAK.

Hírnév után ne törd magad ;
Falevél az, mit elragad
Az Idő, e vad forгатag.
Törpék vagyunk s ki hegyre lép
A naphoz nem jut közelébb.

A KIS ILONKÁRÓL.

I.

Huncut szemű, pajkos kis ördög,
 Egy mosoly, amely testet öltött;
 Csintalan, édes, szösze lány.
 Mosolygó arcu, üde, játszi,
 Oly kedves, mint a pici másli,
 Mit ott visel göndör haján.

Csupa költészet, napsugár,
 Derűt áraszt, amerre jár.
 Vidám, beszédes pici szája
 Nem állna be egy percre sem,
 Fecseg örökké kedvesen,
 Ha nem hallgatják, azt se bánja.

Tip-top, topog a kis topán,
 Ha végigfutkos a szobán
 Vidám kacajjal, körbe, körbe . . .
 Ó, boldog, örömteli pálya,
 Mely végét mindig ott találja
 A hívó, meleg anyaölbé' . . .

Kis Ilonkám, be irigyellek !
 Élted egén még semmi felleg.
 Ha valami rosszúl esik,
 Kicsit sírsz; — aztán vig vagy újra
 És elfelejted, felvidulva,
 Hogy könny is, bú is létezik.

Ha kis kezed hiába fáradt
 És összedől a kártyavárad,
 Búsulsz kicsit, de nem nagyon,
 Hamar túladsz a bánaton.
 Ajkad megint mosolyra nyílik.
 Nem bánkódol, mint mi — a sírig . . .

II.

Megtörtént a baleset :
 A kis Ilus elesett.
 Megütötte orrocskáját,
 Pityergésre huzta száját.

Nyomban sirva is fakadt
 És mint forró zuhatag,
 Mint patak, ha hegyről jön le,
 Dőlt szeméből sűrű könnye.

Csak zokogott, zokogott,
Vigasz rajta nem fogott.
S vágyam támadt, hogy így szóljak :
Sirj, Ilonkám, sirj, zokogj csak . . .

Ha majd évek múlva jön,
Fájdalmasabb lesz a köny.
Mig gyerek vagy, sirnod könnyebb :
Sird ki mostan minden könnyed ! . . .

NAPLÓBÓL.

... Olykor találkozunk az utcán.
Némán halad mellettem el.
Ugy tesz, mintha nem venne észre,
Még csak kalapot sem emel.

Nem látni bánatot az arcán,
Szemeiben jákedv lobog,
Mint akinek nincs semmi gondja,
Lóbázza vigan a botot.

Az arca vig, a lépte hetyke,
Gondtalanul lépked tova.
Azt hiszi, hogy őt nézem egyre —
Pedig rá sem nézek soha ...

A HALÁL.

Volt egyszer egy bölcs; éjjel-nappal
Könyveit bujta lázas agygyal
S mindig azon töprenkedett,
Hogy a halál mi is lehet?

Míg törte fejét a halálon,
Élete elmúlt, mint egy álom.
Meghalt és feljutván az égbe,
A nagy titkot megtudta végre.

De nem ért a gyötrelme véget,
Nem volt neki még ott se nyugta,
Mert, szegény, most meg azt nem tudta :
Hogy mi az élet ? . . .

EPIGRAMMA.

Bánya a költészet, tenger sok kincs van a mélyén,
Mit keresel mégis a kiürült ereken?
Uj ereket bonts meg s onnan szedj kincseket össze,
Ám törj, vágj, ronts, bonts, mig nemes ércre találsz.

A BARÁT.

Harsogva szálló, áhitatos ének
 Rezgeti meg az imaház falát.
 Térdelve mond imát a sok barát,
 Dicséretül az Úr dicső nevének.

Foly ajkaikról a jámbor zsoltosma.
 De egyikük oly kedvtelen, komor.
 Fiatal arcán mély bánat honol ;
 A szeme mintha könnybe lábbadozna . . .

Mig a Szent Szűz előtt, fejét lehajtva,
 Szomorun térdepel, az jár eszében :
 Egy lány előtt így térdelt egykor éppen . . .

S mig a keresztre csókot lehel ajka,
 Eszébe jut — ó, bus emlékezet — !
 Így csókolt egykor egy leány-kezet . . .

VIGASZ.

Vállatokat inség ha nyomja,
Miért zugolódtok, emberek?
A szegénynek korog a gyomra,
A gazdagé meg — émelyeg.

EGY DÉLUTÁN AZ UTCASARKON.

„Öt órakor várjon a sarkon “
 Ez volt a drága kis levélben.
 S én négykor már a sarkon álltam
 Csikorgó téiben, hóban, szélben.

Vártam reá soká a sarkon,
 Hogy jön-e már, kémleltem egyre.
 Hideg szelek vágták az arcom’;
 Csak álltam s vártam dideregve.

Öt elmúlt — s ő még egyre késett.
 Leszállt a hideg téli alkony.
 A lámpasor kigyúlt az utcán
 S én ott vacogtam még a sarkon.

Majd lefagyott a kezem, lában,
 Meggémberedve álltam ottan.
 Pont hatkor aztán végre megjött
 S piciny kezét megszorítottam . . .

S ahogy megfogtam e kezecskét,
 Melegség szállt minden tagomba;
 Hidegről nem volt szó se többet,
 Felmelegedtem tőle nyomba’.

MI AZ ÉLET?

Mi az élet? egy nagy asztal.
 Leültetnek erőszakkal
 És ebédet
 A sok étket
 Hozzák egyre, meg nem állva,
 Ezüsttálcán, vagy fatálba.
 Egyik fanyar, másik édes,
 Eszel, ha nem is vagy éhes.
 Eszel, mert így rendelék —
 Sok már unja elejétül,
 Megcsömörlik, beleszédül,
 De hiába szól: elég!
 Ennie kell mindhalálig,
 Ennie, míg holtraválik.
 Fojtogatja az utálat,
 Félretolná a sok tálat
 S asztalt, ételt odahagyva,
 Messze futna, elszaladna
 Sebes lábon . . .
 De retteg a félős gyermek:
 Ha megszegi a fegyelmet,
 Verést kap a túlvilágon . . .

A BÁLKIRÁLYNŐ.

Meghült, meghalt a bálkirálynő.
És eltemették csöndesen.
Nem bánkódott miatta senki,
Nem is siratta senkisé.

A rajongói vállat vontak
Azt mondták : Kár. Szép volt szegény !
S éltek tovább, hódolva másnak,
Őt elfeledték könnyedén.

Nem szeretett : őt sem szerették.
Csak a szépségét bámulák.
Meghalt. S nem halt utána senki,
Tovább vigadott a világ.

Egykor, ha végigment az utcán,
Kísérte őt egész csapat ;
De a nagy tulvilági utra
Egy kísérője sem akadt.

ANGYALOK.

Léteznek-e valójában
Angyalok a menyországban,
Ahogy őket látni festve ? ...
Azt tudom, hogy lent e földön
Nincsen egy se'.

SZIRTEK HALOTTJA.

Szirtek között,
 Mint üldözött,
 Ki megállni fél,
 Jajongva bolyong az alpesi szél.
 Tépázza rázza,
 Bezuzmarázza
 A bokrot, a fát ;
 S hóval hidalja a mélyeket át.
 Valaki lenn
 A mély ölén holtan pihen.
 Arcába szelek havat hintnek.
 De most már mindegy.

Fekszik. Leány.
 A derekán
 Turistakötél,
 Befecskendezte pirosra a vér
 Fa, cserje, bozót, fű szanaszéjjel,
 Bepermetezve vérrel.
 A szirtek alján
 Hanyatt terül el, az arca halvány.
 Ápolt kezecskék, márványhomlok,
 Nagy, nyílt szemek, riadt tekintet . . .
 Szép arca véres, haja bomlott,
 De most már mindegy.

Ajka piros ;
 Rózsapiros
 Még most is az ajk,
 Pirját csak a zápor mossa le majd.
 Gyönyörű termet,
 Dus haj, mit a vér végig ellep.
 A zöld selyem
 Jól megfekszik a telt kebelén.
 Himzett harisnya . . . kis cipellő . . .
 Selyemfodort lebbent a szellő . . .
 Habos csipkék kacéran intnek —
 De most már mindegy.

Szirtek között
 Mint üldözött
 Ki megállani fél
 Jajongva bolyong az alpesi szél.
 Tépázza, rázza,
 Bezuzmarázza
 A bokrot, a fát ;
 S hóval hidalja a mélyeket át . . .
 Kondor keselyük körbe keringnek
 Komor csapatuk kémlőn kavarog.
 Mindjárt lecsapnak . . . Dög, halott !
 Nekik az mindegy.

UJ SZERELEM.

Mintha csöndes éjjel
 Sziporkázó fénynyel, lengő lángsörénynyel
 Sistergő üstökös tör az égi boltra,
 Mindent felriasztva, csillagfényt kioltva,
 Ugy rontasz szívembe,
 Hódítva s ott egy új világot teremtvé!
 Uj vágyak viharát ülteted beléje!
 Mintha torony dől be nyugvó tó ölébe,
 Felrázod álmából, fáradt közönyéből;
 Szétütsz s a sok régi bálvány mind leszédül!
 A halk melódiák,
 Fakó álmodások, ködös álomvilág
 Szerteoszladoznak, mint az éji árnyak,
 Mikor a Nap támad!

Mit akarsz? mit nézel
 Így reám, szemednek két gyújtótükrével?
 Csillag vagy-e, melyet érdemes követni,
 Vagy lidérc, más semmi?
 Bármilyen vagy: követlek!
 Bármilyen vagy: imádlak! bármilyen vagy szeretlek!
 Bármilyen vagy: enyém vagy, én ezzel beérem,
 Nem kutatom lelked', csak csókodat kérem.
 Lángpiros hajadnak égő, vörös fodra
 Érintett s lelkemet lángbaborította!
 A lelkem kigyulladt
 S elhamvadt ott minden emléke a multnak;
 Elhamvadt, elégett!
 Nem maradt más benne, csupán a Te képed!

AZ IFJUSÁG.

Az ifjuság egy rossz barát,
Mely mindig bajba, sárba ránt
S veszélyt zúdít ránk mindenütt.
De ha a válás perce üt
S bucsuzkodik a rossz barát,
A szívünk mindent megbocsát ;
Ontunk keserves könnyeket
S marasztanók . . . De nem lehet.

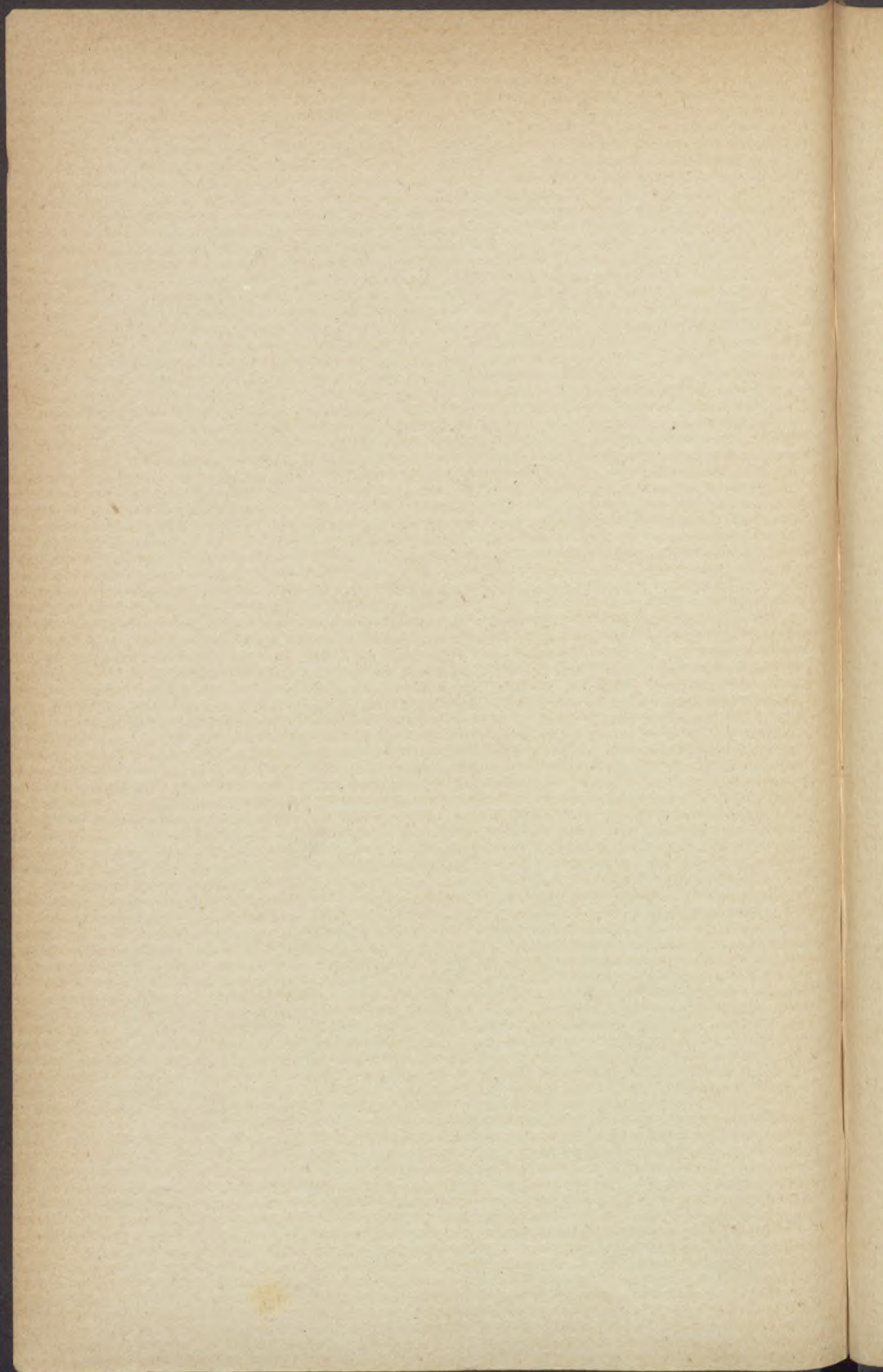
TANÁCS.

Ne gondolkodd a sziveddel,
Mert úgy ezer túske vár ;
És ne szeress az eszeddel,
Mert az élet úgy sivár.

MADAME VENUS.

Mosolygott, szeme villant,
A fogsora kicsillant ;
Merőn szemembe nézett
S azt hitte — megigézett.

FORDITÁSOK.

É J J E L.

(MÜLLER UTÁN.)

Fátylát az éj a táj felett
Némán teríti szét;
Oly álmodóan szendereg
A csillagfényes ég.
A légben nincs egy lendülés,
Virág, fa alszanak :
Az ő álmuk egy csendülés,
Egy illatocska csak . . .

Oly szép az éj, oly szép nekem
Fölenged a szívem,
Üdv, béke száll át lelkemen
S a bánat elpihen.
Kacag szívem, mit nappal a
Nehéz bánat nyomott :
Sötét sziv, sötét éjszaka,
Ők ugyanis rokonok. *

A CSODAGYERMEK.

(KÄSTNER UTÁN.)

Tudós volt a gyermek már fiatalon
 Korán ki is lobbant a fiatal élet.
 A testvére látta : ől a szorgalom,
 Szolgabíró lett és megélt nyolcvan évet ...

HEINE VERSEIBŐL.

I.

Ó, nem sokáig áltatál
A bűvös ámitással,
Mint csalfa álom, úgy vonult
Képed szivemen által.

Megvirradt. Szertefolyt a köd.
A nap feltűnt az égen . . .
Még el se kezdtük, angyalom
S be volt fejezve régen . . .

II.

Fenyőfa áll magában
Fent, zordon éjszakon.
Alszik. Fehér lepelként
Hó fedi vastagon.

Egy déli pálmafáról
Szó álmot csöndesen ;
Mely elhagyatva búsong
Forró, kisült hegyen.

III.

Rózsabimbó volt előbb,
Akiért én úgy hevültem.
Ám a bimbó egyre nőtt
És kifejllett gyönyörűen.

Gyönyörű szép rózsza lett,
Felakartam szépen tűzni ;
De ő tudta, hogy' lehet
Tüskéivel visszaüzní.

Most, hogy hervadt már szegény
És eső, szél megviselte,
„Drága Henrik“ lettem én
És enyém már a szerelme.

„Henrik !“ — zokog a panasz,
A vágyai egyre nőnek
S tüske ha szúr : ott van az
Az állán a drága nőnek.

Hölgyem, mik állad' fedik,
Szúrószak a tüskeszálak.
Menj zárdába — vagy pedig
Borotváltasd meg az állad.

IV.

Én nem tudom, mi lett ma engem,
Hogy olyan bús vagyok.
Egy régi rege a fejemben
Mindig ott kavarg.

A lég hűs Jön, jön az alkony.
A Rajna folydogál.
Pirosra festi a parton
Az ormot az esti sugár.

A legszebb lány odafent ül,
Bűbáj ragyogja át;
Csillámlik az ékszere fentről,
Fésűli aranyhaját.

Aranyfésű a kezében
És dalba kezd ajaka.
Az ének száll csodaszépen.
Oly szívbeható e dana.

A hajóst bánatba sodorja
E dallam a kis hajón.
Nem néz a sziklafokra,
Csak felnéz álmodón.

Végül a hajós, meg a sajka
A hullámokba merül . . .
S a Loreley dalos ajka
Tévé ezt egyedül . . .

V.

A karcsu vizi liljom
Merengve néz az égre ;
Köszönti őt a bús hold
Hő szerelemtül égve.

Fejét lehajtja erre,
Szendén lenéz a tóra . . .
S im' lábánál hever már
Bús, sápadt hódolója.

VI.

A szent frigy sziveink közt
Mi szépen létrejött:
A két szív egyetértve
Pihent egymás fölött.

Csak a rózsát, mely ott nyílt
Kebleden, angyalom.
S mely társunk volt a frigyben,
Azt nyomtuk majd agyon.

VII.

A leveled nem aggaszt,
Ijedtté nem tevél;
Nem akarsz tudni rólam,
De hosszú a levél.

Tizenkét sűrű oldal!
Egész mű, édesem!
Aki szakít, nem ír az
Ily terjedelmesen.

VIII.

A parton áll a lányka,
Sóhajtva nagyokat,
Mélyen hatott szívére
A méla alkonyat.

Legyen vidám kisasszony,
So'se busuljon ön ;
A nap elől lemegy most
S ott hátul visszajön.

TELL VILMOS-BÓL.

(SCHILLER UTÁN.)

I.

Halászigyerek dala.

Nevet a tó, hív, csábit a habja,
Ott fekszik a gyermek a partfokon, alva;
S csengés kel, oly édes
Mint fuvola-szó,
Mint angyali kardal,
Oly andalító.

És ébredszik, kel, az arca örül,
De im kebelét víz folyja körül.
És hívja a mélység:
Enyém vagy, enyém!
Behuzom az alvót
S elnyelem én!

II.

Pásztor dala.

Isten veletek,
Sugárteli rétek!
Válunk ime végleg!
A nyár oda már.

Majd megjövök újra, ha zsendül uj élet,
Ha szól a kakuk s madarak dala ébred.
A föld ha virágos mezbe' ragyog
S bugyognak a májusi kis patakok.

Isten veletek,
Sugárteli rétek!
Válunk ime végleg!
A nyár oda már.

III.

Alpesi vadász dala.

Dörögnek az ormok reszketegen,
Nem fél a vadász a meredeken.
Csak törtet előre
Jegen, havon át,
Nincsen tavasz itten,
Se fű, se virág.

Ködtenger özönlik a lába alatt,
Elfedve előle a városokat;
Zöld rónavidéket
Csak néha ha lát
Felhők hasadékán,
Párán, ködön át.

AZ ALBATROS.

(BAUDELAIRE.)

Hajósnép, hosszú tengerút alatt,
 Elcsip egy-egy albatros-madarat,
 S mulatnak rajta, ha szegény madár
 A hajódeszkán bukdácsolva jár.

Tipeg-topog a vihogók előtt;
 Két szárnyát mint két súlyos evezőt
 Vonszolja hátul, dühöng, mint a részeg,
 Kikacagják a durva tengerészek.

Kit zúgva vittek bátor, büszke szárnyak
 A végtelenben vetve rémes árnyat,
 Erőlködésén durva nép örül!
 S a csüggedőt gúny röpködi körül.

A költő is ily albatros-madár:
 Bátran, merészen, kék azurba száll
 S ha a tömeg között kell élni lenn,
 Érzi: repülni tud, de járnì nem.

A KANÁRI.

(MORRIS ROSENFELD.)

Trillázik a kanári
Erdőben, egyedül.
Ki érti meg, e dalba
Mily ujjongás vegyül?

Trillázik a kanári.
Kalitban, egyedül.
Ki érti meg, e dalba
Mi fájdalom vegyül?

HOVÁ?

(MORRIS ROSENFELD.)

Hová, hová, te szép leány?
 Még nincs is itt a hajnal.
 Az éj oly néma, nesztelen,
 Csönd, némaság utcán, teren.
 Hová, hová ily szaporán?
 Aludni jó ilyenkor:
 Még álmodik minden virág
 És daltalan a lombos ág.
 Mi hajt utcára ily korán?
 Hová sietsz, te szép leány?
 „Kenyér után!”

Hová, hová, te szép leány?
 Az éjbe' kint csatangolsz.
 Sötétbe', fagyba' egyedül!
 Mindenre néma csönd terül,
 S te kint bolyongsz utcák során.
 Még eltévedsz az éjben! . . .
 Ha nem mosolygott rád a nap,
 Mit vársz az éjtől, balgatag?
 Süket az és vak, mit se bán!
 Hová ily késő éjszakán?
 „Kenyér után!”

ANYÁMHOZ.

(MORRIS ROSENFELD.)

Valahányszor anyám jut eszembe,
Fájó könnyek gyűlnek a szemembe
És keblemből sóhaj tör elő.
Jó anyám, hogy vágyódom utánad
S álmaimban fonódik reám csak
Két karod, a forrón ülelő . . . !

Uramisten ! nézd őt, milyen árva,
Viselj gondot öreg, jó anyámra,
Hogy ne kelljen nyomorognia . . .
Jó angyalok, szálljatok fölébe
Áldással . . . sugjátok fülébe :
A távolban rágondol fia.

KÖNNYCSEPP A VASALÓN.

(MORRIS ROSENFELD.)

Hideg, sötét a műhelyem,
Vasalok benne szüntelen
A szívem gyöngé, köhögők,
Mellem nehéz, tudóm hörög.

Hörögök, nyögök s csak vasalok ;
Pilláimon könnycsepp ragyog,
A vasra hull — a vas meleg —
Pezseg, pezseg, forr, bizsereg.

Karomat alig érzem,
Kiejtí a vasat kezem,
S a könny, a könny fő egyre még,
A könny, a könny csak forr, csak ég.

Szívem szorong, zug az agyam
És kérdezem fájdalmasan :
„Ó mond, te könny, vigasztalóm,
Miért el nem égsz a vasalón ?

Tán hirnök vagy, te néma könny,
Jelzed, hogy könnyek árja jön ?
Oh szólj, szólj, tudni akarom :
Meddig tart még e siralom ? . . .“

Kérdeztem volna még sokat
A könnycsepptől, mely nem lohadt,
De miként forró zuhatag,
Szemeimből könnyár szakadt !
S megértém rögtön általa,
Hogy mély még a könnyek tava . . .

SZERETEM . . .

(MORRIS ROSENFELD.)

Szeretem a szellőt s a tengert,
Mert árva vagyok, mint amaz
És mint emez, úgy forr szívem.
Szeretem a felhőt s az éjt,
Mert sirni szoktam, mint amaz
S világom, mint emez, sötét.

MERÜLŐBEN.

(MORRIS ROSENFELD.)

Hosszú az út, a nap rövid.
Az alkony éjbe olvad.
Zajong az ár . . . messze a part . . .
Merül, merül a csolnak!

Itt nem segít erőlködés.
Hahó! szelek sikoltnak;
A tenger mély és bősz az ár —
Merül, merül a csolnak!

Nyugvó nap, ó Isten veled!
Te feltünsz újra holnap,
De én — ha! hogy süvölt az ár! —
Merül, merül a csolnak!

TARTALOM.

	Oldal
Ilonka	5
Dal	7
A levél	8
Vágy	9
Naplemente	10
Tavon	11
Holdvilágos éjszakákon	12
A te szemed	13
Május	14
Ilonka	15
Büntetés	16
Az első	17
Fehér párnákon	18
Idill	19
Mi ketten	20
Arckép	22
Az én szerelmem	23
Ibolya	24
Rendeltetés	25
Búcsu	26
Dal	27
A legszebb dalom	28
Szerelem	29
Viszontlátás	30
Rómában	31
Egy levélhez	32
Dal	33

	Oldal
Tavaszi	34
Levél	35
Honka	36
Meg van-e	37
Dal	38
Vágy	39
Dal	40
Fátyolosan, koszorusan	41
Igézet	42
Arcképed előtt	43
Válasz	44
Ha azt rebegné	45
Könyörgés	46
Emlékszel	47
Láttam, mikor imádkozott	48
Este	49
Feloldás	51
Kiábrándulás	52
Csendes dalok	53
Élő-halott	55
Ősz	56
Mosoly	57
Éjfélkor	58
Dal a temetőről	59
Fel a fejjel	60
Dal	61
Megadás	62
Erő	63
Megoldás	64
Csendes ének	65
Füben	67
Szeptember	68
Ősz	69
Új tavasz	70
Várni	71
Ti gyászolók	72

	Oldal
Vegyes költemények	73
Az apám	75
Karácsony	76
Don Juan tanácsa	78
Egy hölgynek	79
Dal	80
Mért dalolok	81
A vörös sapka	82
Népdal	84
Románc	85
Csalódott leánynak	86
Borozók dala	87
Köd	89
Öregek	90
Szerenád	94
Végrendelet	96
A lány	97
Szacsvay	98
Ítélet	99
Egy moralistának	100
Emlékkönyvbe	101
Mese	102
Magasra törőnek	103
Az öreg ur	104
Egy tépelődőnek	106
Emléklapra	107
Velencei hangulat	108
Mester és tanítvány	110
Egy szépnek	111
Egy ifjunak	112
A kis Ilonkáról	118
Naplóból	116
A halál	117
Epigramma	118
A barát	119
Vigasz	120

	Oldal
Egy délután az utcasarkon	121
Mi az élet	122
A bálkirálynő	123
Angyalok	124
Szirtek halottja	125
Új szerelem	127
Az ifjuság	128
Tanács	129
Madame Venus	130
Fordítások	131
Éjjel	133
A csodagyermek	134
Heine verseiből	135
Tell Vilmos-ból	143
Az Albatros	146
A kanári	147
Hová	148
Anyámhoz	149
Könnycsepp a vasalón	150
Szeretem	152
Merülőben	153

Szerzőtől:

VERSEK (Nagyvárad, 1908.)

